

Duševní striptýz

Autor	Vydavatel	Licence	Vydání	Autor obálky
Išikori	Greenie knižnica	CC-BY-NC-ND	První (2026)	Išikori

O knize

Zamyšlení nad vlastní minulostí, rodiči, traumaty a současným vztahem s přítelem během každodenního života. Syrově upřímné odhalení svých myšlenek, zachycených bez cenzury z mysli přímo na papír.

Duševní striptýz

Tak já ji zabarvila. Hennou. Voňavou přírodní černou barvou, která nese název Indigo. Voní, a ona ví, že chemickou barvou bych jí neublížila. Tak v pátek bude Jarda koukat, jak hraje modrastými odstíny. Bude mu chutnat, mňam.

Už jsem si vyprala věci na víkend, zítra si umyju vlasy a zapletu je do vrkočů, ať mám pěkné vlnky. Teď je jedenáct večer, a já jsem vypila tři silné kávy, abych si natáhla vstávání; když později vstanu, budu mít hezčí den. Do práce nemusím, jelikož jsem invalid. Ruce a nohy mám zdravé, jenom můj životní styl nepřipouští, abych si spolehlivě vydělávala. Když žiju stereotypně, onemocním, už se mi to stalo. Co mi je? Měla jsem psychospirituální krizi a žila jsem hodně mimo realitu. Bylo to v mém mládí, když mi bylo devatenáct. Ono mě ani kdo vpravit do praktického života neměl, maminka je psychicky nemocná a táta měl tehdy se mnou od mámy zákaz setkávání. Ne soudně, prostě na něho ječela a nadávala mu. Jednou přišel, po rozvodu, za mnou do paneláku, kde jsem s mámou bydlela, a nějak mě rozcitlivěl, začala jsem plakat. Máma vzkypěla zuřivostí. Chtěla mě ochránit a učila mě být silnou, ale někdy až nad mé síly. A tak na celou chodbu začala rvát. Ty kokote, vypadni! Co jí zase děláš? Otec scupital po schodech rychlostí vojáka, kterým opravdu byl i profesionálně. Asi se nestrefil do povolání. Mně to přišlo strašně směšné a zároveň trapné, kvůli sousedům – co ti dva zase vyvádějí? Bylo mi líto citlivého tátu, který mi jednou na tu samou chodbu donesl na narozeniny v krabici dvě žluté kuřátka. Máma se usmála, a převrátila oči, ale dovolila mi je chovat na balkóně a hrát si s nima na koberci v pokoji, jediném, který jsme měli. Když dorostly, dali jsme je babce a ona nám pak poslala kuře na polévku. Jaksi mi to bylo líto, ale všichni se mi v rodině, kterou jsem tehdy ještě měla, vesele smáli a chlácholili mě, tak jsem teda mykla plecem. Byly to brojlery, které mi furt d'obali do rtů, když jsem na ně mluvila. Pak se s tátou nějak dali dohromady a žili spolu, deset let po rozvodu, i když ne v jedné domácnosti. Oni se hrozně milovali a byli na sobě závislí, takže máma si už muže nenašla, a otec jí stále pomáhal – s penězi, vybavováním, jako muž jí byl, i když se stále hádali, oporou. Vyrůstala jsem ve zmatku, křiku a opravdové divočině, ale táta mámu nikdy neuhodil, ona uhodila jeho. Až spadl, chudák. Otec štěkal na mámu, vypadal jako mopslík, který skáče do lva, a máma je opravdu narozená ve znamení lva. Byli tak strašně nezralí, že když se se mnou a bratrem hráli, dodávali nám nekonečného pocitu blízkosti, pochopení a motivace, takže se to krásně vyvažovalo. Taková italská rodina. Máma byla ras.

Teď jí je sedmdesát a už deset let o ní nic nevím, rozloučila se se mnou, když mě táta poslal bydlet do domova, s větou, ať mě chrání andělé. Tak nějak nás s bratrem rodiče vypiplali a ten jejich upřímný a veselý smích a smysl pro humor se se mnou nese celý život. Máma byla učitelka v mateřské školce

a táta major na letišti, voják z povolání. Velmi dobře rozumím díky němu filmu Černí baroni, táta měl rád přírodu, studoval na přírodovědecké fakultě, ale ho jaksi vyhodili. Máma zase hrála v ochotnickém divadle a ráda malovala a četla knížky. Podporovala mě, ale i tak mě nechávala navěřimboha dělat si, co chci, jednou jsem se s ní ve městě jako vždycky po rozvodu, pohádala a ona mi dala deset korun na autobus a odešla za kamarádkou. Bylo mi deset a do Trenčína jsme se právě přistěhovali, nic jsem neznala a nikdy jsem sama necestovala autobusem. Tak jsem našla zastávku, a řekla vodiči, ať mi poví, když bude moje ulice, abych vystoupila. Vodič se řádně rozhněval, ale ne na mne, ale na mámu. A vyptával se pak všechno o ní, a já mu říkala. Máma jednoho vodiče znala až moc dobře, a tyto typy k sobě nevědomky přitahovala. Knírek a zábava, lichotky a veselí s vínem. Už si nepamatuju, jak to se mnou nakonec dopadlo.

Ale já teď dopadnu přímo do postele, protože píšu jak české žandár a tak jsem tu kávu už asi vypsala, a zapracovala na tom, abych se dobře vyspala. Dobrou!

Byla jsem tři dny u přítele, cítím se hrozně dobře. Dnes se mi zdálo o mámě. Vzpomněla jsem si při tom na dávnou událost, když, ještě během manželství našich, nás vzal táta k svojí mámě. Když jsme přijeli zpět, byla už tma a já, táta a bratr jsme našli mámu loudat se po čtyřech po pokoji. Prý viděla z okna našeho žiguláka a myslíc si, že je to táta s frajirkou, skoro vyskočila z okna na třetím patru. Držela v rukou bráchovu encyklopedii astronomie a na čtyřech mu mumlala, že četla jeho knížku, že jsou tam nádherné obrázky, plakala a věšela se po tátovi. Ten se k nám dětem choval velice jemně, zvyklý na mámine výstupy. Neplakala jsem, jen jsem cítila smrad alkoholu a bylo mi smutno, když jsem viděla mámu takhle zřízenou. Byli mi asi tři a bratrovi deset. Takovýchhle zážitků mám bezpočet, jak máma hodila po tátovi mísu s třešněmi, rozbíjela v kuchyni talíře, které předtím pečlivě zabalila do novin, aby neměla práci z rozletěnými střepy... byl to živel, ale nemocný. V pozdějším věku přestala rozumět lidem, byla i na ušním, ale doktorka jí řekla, že slyší dobře, nerozumí však obsahu slov. Tehdy jí bylo kolem šedesáti. Když jsem se jako sedmiletá usmívavě styděla před její kolegyní, koukla na mne a s hrubým pohrdáním a neskrývaným odporem řekla: Co učamuješ hubu? Jinak mé nohy byly čungále nemo čvangle, ruce hnáty a paznechty, hlava gebula, vlasy škutý, obličej xicht. Trpěla jsem až do dospělého věku její odmítání citů, pohrdání mými projevy toho, že jí mám ráda, kdežto táta mou jemnost a talent podporoval jako jediný.

Máma odmítala jeho bylinky, kazety s písničkami, dárky pro nás děti tajně vyhazovala do smetí, přitom doteď je to krásná součást mých vzpomínek a bez těchto drobností bych měla citově chudý a vyprahlý život do seba zahleděné hezké

tvářičky profitující z dobroty druhých, nebo spíš jejich neznalosti a hlouposti. Jako máma.

Já si našla partnera, který je Rak, stejně jako můj táta, je něžně citlivý, ale projevuje to jenom někdy, rád to zakrývá hulvátstvím, nebo povětšinou spíš odměřeností a chladem. Když se ale rozšoupne, srší z něho elán a temperament, i v padesátce je plný bystrosti a života. Dnes mi akorát pověděl, když jsme šli vlakem, jak jako mladý kradl ve vlaku hliník – šrouby, stojany a na záchodě prkno... a to již dělal na železnici. Ty vole, já miluji zloděje! Haha, a já sama si ani nepamatuju, že bych někdy něco ukradla, a to fakt. Akorát tak sáčky u rožků v obchodě, ale ty kradla i máma, protože jsme neměli peníze. Ale opravdu, Jaro krade. Mně však za deset let s ním nikdy nic nezmizlo. Je půlnoc, půjdu si dát za pečovatелеm dvě piva, donesl mi, mňam. Všichni spí, je tady hrobové ticho, jenom dole kňourají a achkají babky a stařečci, tam jsou ležící. U nás na patře jsou chodící a ti, co je nemusí nikdo přebalovat.

Jinak Jarda je asi psychopat. Tak před pěti léty mě ještě bil, i když ne tvrdě, ale mlátil mi hlavou o polštář a shazoval mě na zem. Jednou mě povalil na chodbě a chtěl mě bosou vyhodit do deště, měla jsem na sobě jeho boty. Jenomže já z vypětím všech sil jsem se zapřela o lokty a říkám mu Ne, nedám ti boty! Nezul mi je. Měla jsem asi strašný pohled, ale spíš silně důrazný a klidnější, ne nazlobený. Vrazil mi, že jsem měla na obou očnicích fialovočerné monokle. Já to ale respektuji, bili mě kluci, když jsem byla malá, bila mě máma. Pak jsem mu jednou nastříkala slzák do obličeje a byli jsme rok od sebe, já těhotná v útulku. Od něho, pochopitelně. Ale i tak jsme si volávali a psali. Pak mne už nikdy neudřel, je to už i šest let. Neprovokovala jsem ho, ale čím déle jsme spolu, tím se víc milujeme a chápeme jeden druhého, on víc pasivně miluje a já víc citu aktivně dávám. Jsem s ním čím dál, tím víc šťastnější, i když to chce odvahu obou a taky neuvěřitelnou vytrvalost. V tom je profík Jaro a naučil mě to. Někdy mám pocit, že jsme spíš parťáci, on měl totiž jenom bratry a já taky bratra. Ale nejsem klukovská, spíš amazonka. A nedělá mi to vůbec žádnou námahu, vlastně mi život vůbec nepřipadá těžký. Je spíš jako dobrodružní román o lásce na pokračování. A to jsem byla deset let nemocná, stěží přežívající každý den. Trpěla jsem schizofrenií. Je prý nevléčitelná a chronická, ale já už deset let nemám žádné příznaky. Každý večer беру jeden lék, prý dětskou dávku, na udržení zdraví. Možná by se nemoc pak vrátila, kdyby ne. Ale už si ani nepamatuju, jaké to bylo. Právěže si pamatuji jenom životní nálady a stavy citů, a někdy mi i dost chybí. Byla v nich totální odosobněnost a klid. Zázračné, magické prožívání a myšlení.

Jsem jakási totálně uvolněná po třech dnech sexu, vaření, sdílení se s přítelem a relaxu. Naplněná, vyživená, ukolěbaná a rozmazlená, chi. Na pokoji máme superhorko, dobře topí. Zítřka mi přijede kosmetika na vlasy, řasy a pleť, joj, jak se těším. Bude šest. Ve sklepe něco je, z dvouhodinového záznamu tam byl slyšet ženský vzdech, kroky a jakoby zvířecí duch. Ještě si to jednou vyslechnu a pak to zostřím a pošlu Zuzce čarodějce.

Pomalu se blíží jaro, no to bude živo! Hurá. Nasadím si tady do domovické zahrady bylinky. Ani psát se mi nechce, jdu pít kafe, hrozně jsem příjemně líná...

Ještě jsem si vzpomněla, že Jarda měl kdysi černého vlkopsa, vlka kříženého s vlčákem. Hlídal ho v jeho starém domě s rozbitými okny a když se mu dlouho díval do očí, zaútočil i na něj. Byl hodně za samicema, to by mu ušel a už se nevrátil. Zuby měl jako tesáky. Jaký pán, takový pes.

Těším se na zítřka, přijede mi balíček s kosmetikou a budu mít co dělat. Na hlavě mám teď Henu, nechám si ji celou

noc, úvodní barvení při přechodu na ni, víckrát za sebou, tím končím. Nabarvila jsem si obočí, to už si ani nepamatuju, kdy naposledy jsem ho barvila.

Zítřka půjdu také do baru, o třetí otevírám. Na dvě hodinky. Jdu si dát zavináče, miluji chuť kyslé ryby.

Je nový rok už skoro měsíc, něco bych měla začít, něco nového. Než myšlenka vzlíčí, bude únor. Už neživořím, nabírám sílu, doslova cítím, jak se rozpínám a plachost mizne, nikdo mi neublíží jako na starém domově. Každý tady pečuje především o svůj klid a návštěvy mezi sebou na pokojích nejsou příliš často. Zakořeňuji, počítám, že tady možná budu do konce života. A byla bych úplně spokojena, s mojí totíž žít nechci a jinde nemám kam jít. Ani nad mou budoucností nepřemýšlím, je divoká doba a budu ráda, když nebude válka. To stačí, a budu i nadále spokojena, až šťastná, jako teď.

Babka už usnula, i když mám puštěnou hudbu. Pořád mě sleduje a řekla mi, že pláče, že není tak silná jako já. Proboha, to je hloupé. Co na lidech nemám ráda, je jejich podléhání vlastním slabostem. Takový člověk mi akorát tak leze na nervy a trochu se mi hnusí. Bože, kdybych se já litovala a vzdávala se při mých těžkých životních výzvách, skolabuju. Ani do mužů se už nezamilovávám, kdysi to bylo turbulentní. Nějak mě již nezajímají milostné, ale lidské vztahy, člověk a člověk, a vzájemné předávání si něčeho víc, než jenom citů a těl. S Jarkem mám až pocit, že žiju v manželství, takové je to ustálené a neustále se opakující. Ještě vždy toužím po dobrodružství, ale tato touha se spíš váže k dobrodružstvím duševním a objevováním nových rozpoložení a stylů života. Baví mne objevovat lidské povahy.

Nějak teď nemaluju, měla jsem tvořivý půlrok. Bože, proč si ta babka udržuje v hlavě takové sračky? Pořád sténá a ruší mne. Ještě si povídá sama pro sebe, no děs. Celý den leží na posteli a je tak mrtvá zaživa. Ano, žiju s mrtvolou vláčenou úzkostmi, neurózou a bludy. Jaké je to ošemetné, že působí jako stydlivé děvčátko a přitom se vyžívá v tom, že mě pozoruje a dělá si své tajné úsudky, možná i tajně nepřátelské, a přesto má pak únikové reakce, protože chce být dobrá. Proto nesnáším křesťany. Musím být odolná a trochu bezcitná, aby mi tady nevadila. Věnuji se pouze sobě, i když občas jí udělám čaj nebo naliju kolu. A dnes si ptala, takže jsem s tím skončila, ať si koupí, důchod má vyšší než já! Nikoho žít nebudu. I tak jsem jí koupila průduškový čaj, protože kašle hrozně, má to chronické. No dobře, dost už o ní, ale stále zavýjí.

Je deset večer. Hmýří se mi v mysli kopec myšlenek, ale jsem líná je zachytit. Vypila jsem šest piv, dvě jsem si sem s velkým rizikem přepašovala, i když byla zlá vrátna, v kapsách, a zakryla jsem je rukávy s kožešinkou. Teď se jdu starat o mou vizáž, to jest vlasy, vrásky a řasy. Je mi velmi příjemně, protože jsem podpořila, a doufám, že s efektem, pár talentovaných lidí. Já už si tak mumlám ve svém klidu, ač s babičkou, která je neklidná, směje se bez příčiny, povídá si šeptem a nejasně mluví. Cítím z ní dobro a to stačí, jenom se trápí svou nemocí.

Ještě víte, jaká to je duševní prostituce, když chcete získat důchod...? Sledují vás ve špitále, všude jsou kamery a ptají se vás na ty nejvnitřnější pocity, to vše se bez emocí zapisuje, a když projevíte svou individualitu, natož svobodu, jste velmi krutě potřeštěni přeřazením do oddělení, kde musíte spát, myslet, sprchovat se a jíst na povel. Cigareta povolena jen v určitém čase. Ještě k tomu velice přemýšlené, paranoi vyvolávající narážky sestřiček, mnohdy zlomyslné a nadřaděnou pozici evokující, a na chodbě je Sbs. Všude kolem strašné iracionálně, kvílení, bitky, zvracení a pláč, a to vkuse. Jednou jsem o tom v akci napsala deník, ale vyhodila

jsem ho, bohužel. Teď už víte alespoň náznakem, co je to hospitalizace. Uzavřený vesmír, jiný svět, kde nad vámi mají všichni moc a můžou vás duševně pitvat, bez ostechu se vám vysmívat, a uplatňovat svoje postavení. Mnohdy jejich poznatky o lidské psyché jsou agresivně zneužívány vůči pacientům a takzvaná léčba nadobudě podobu zneužívání moci a teroru. Jen aby nikdo nevěděl, co dělají, totiž je to trestné, ale na vás, jako na nemocné, mají právo, a jak se obráníte, když máte zákaz podat trestní oznámení za týrání a tak dál..? Nikdo vám jako pacientovi neuvěří a je to tak právně a politicky ošetřeno, že nemáte šanci. No dobře, seru na to, o tom by se dala vydat samostatná knížka s názvem Peklo duše, novodobý koncentrák. Já si však ty děsivé vzpomínky snažím vymazat z paměti, totiž tyto instituce mi nikdy v ničem nepomohli.

Pomohl mi můj Jarko, táta a normální svět. Fuj, jdi do píče, nemocná psychiatrie, leze z tebe hnilobný zápach totalitního režimu a ještě hůř. Sbohem již se nikdy nevidíme.

Tak, a teď už měsíc můj trvající zájem:

Jdu si promasírovat hlavu se sérem na růst a proti vypadávání, pak dám sprej proti vypadávání a na lesk a zdraví vlasů. Včera jsem si vlasy zabarvila přírodním práškem, Indigo hennou, chytla krásně, měla jsem ji pod igelitem a utěrákem celou noc. Pak si dám sérum na růst řas, pěkně linku štětečkem na kontury oka. Pak kartáčkem další sérum na prodloužení řas a jejich zhuštění. Prostě mám zájem na tom, abych byla hezká, ale ten relax při péči o sebe mi nikdo nezaplátí. Vypnu mysl, soustředím se ne na sebe, ale na události uběhlého dne a tak medituji. Jinak večere byla výtečná, bramborový přívařek a chlebem, po pivu na zbláznění. Ještě mám chuť na klobásu, kterou i mám, ale to až po celé proceduře. Plánuji si čas, je jenom deset hodin a všechno mám. Ten život je kurva krásný.

Babka, spolubydlící, mi tady krásně usnula, nesténá jako jindy. Dnes jsem se jí dost věnovala, je nemocná, ale inteligentní. Navodila jsem na večer takovou domáckou atmosféru a řekla jí mnoho pěkných věcí. Nechci, aby trpěla. Udělala jsem jí čaj, který jsem jí koupila, na průdušky. Určitě má dobrý pocit, že se jí někdo věnuje. A učím ji samostatnosti, začala povídat moc a moc, i s jinýma lidma. Navazuje konečně oční kontakt. Nabere sociální zručnosti a možná si přestane tolik povídat pro sebe.

Jinak na sebe už jaksi zapomínám, kdybych neměla Jarka, tak na sebe seru. Nemyslím, že bych se opustila, ale ty trapné věci kolem ega... vystupování, obhajování, péče... taková divoženka by ze mne byla, ale možná šťastná, chi. Dobře, já si jdu nacápat na sebe ty kosmetické blbosti a doufám, že mne při tom napadne něco, co by se dalo zapsat.

Je jedna v noci, napadají mě spousty myšlenek, ale jsem tak utahaná, že už toužím jenom zalehnout a pustit mně a babce pohádku. Dobrou nůčku.

Jsem střízlivá a trochu se nudím. Poslouchám starý Adiemus. Zítra přijede otec a donese Jarkovi můj starší plynový revolver, co stál stopadesát eur. Jede do něj koření a poplašáky. Nosila jsem ho do hor mnoho let, a tak mám k němu i pouzdro z pravé kůže, Jarek se moc potěší. Teď kouká starý vojnový film, odpověděl mi zprávou na mou otázku co děláš, kvako? Ani nevím, co za slovo mě to napadlo, pokaždé mám náladu na jiný výraz.

Dnes jsme od osmi do čtvrté nemohli být na pokojích, dělali nám gumolin. Seděla jsem dole na židli a ke konci jsem už pořádně klela, do píči, bohakrista... vybil se mi tam mobil a minul zbytek tabáku.

Půjdu si trochu číst, jsem dost unavená z toho nečinného čekání devíti hodin.

No jo, jak začít..? Přišla jsem z baru mírně přiočila a teď jsem vypila dvě deci vodky, co jsem si donesla v ploskačce..? Ne, to není správné. Mám rozšířený stav vědomí. Dnes tu byl táta, byl až v euforii, jak hezky si s ním povídaly sociální. Pak šel k Jarkovi, dát mu plynový revolver. I s municí a pouzdem. Jsem tak strašně šťastná, že ho má... a Pavlína, sociální, mi dneska řekla, že na to, abych tátovi nebo Jarkovi mohla dát ty stovky, potřebuje papír s podpisem od města, od primátora. A tátovi ty peníze dala! Byl tak rozzářený, že jsem z něho chytla strašně dobrou náladu... udělala jsem mu krásný den!!! A teď, když Jarko přijde, taky dostane stovku, ach!! Konečně můžu v nejmenší míře aspoň trochu splatit to, co mi dávají... Byla jsem v baru, všechno supr, a Vilkovi jsem udělala reklamu na sociální síti. A teď... teď je tu můj ženatý sedlák městský Vilko, a když mě dole uviděl, přezehnal se... Donesl mi určitě pití, dnes jsem měla čtyři piva a ploskačku vodky. Já ho snad sežeru, nabíjím mobil, abych mohla nahrát duše, jak minule. Povedlo se to, jsou tam zvuky, které z lidského zdroje pocházet nemohou. Zítra nám dělají gumolin, podlahu, a budeme muset brzo vstávat, ale je mi to úplně jedno, dnešní noc si užiju. Už jenom dvacet minut a půjdu dolů do ošetrovny. A tam se moje fantazie, talent a inteligence rozvinou naplno – ne každému je chci ukázat, chi. Vilko má prý inteligenci přes stovacet, tak mi říkal, dělal si testy. Jaký krásný pocit to je, když někdo myslí víc, než já! Dala jsem mu pepsi, ať nemá žízeň, a za chvíli se budu věnovat tomu ženatému, zadanému medvědovi, co nemá čas spát se ženou, protože se jim střídají denní a noční. Tak já to nějak zaplátám, a přitom Jarka nepodvedu. Bude krásná noc, cítím to. Všechno je v pořádku, všechno je napořádku. Táta, Jarko, sociální pracovnice. Kéž bych to mohla říct i o mámě, už deset let o ní nic nevím. Jdu kouřit, za chvíli začínám zase žít, ač jsem vstávala o sedmi... cmuk.

No, celý dnešní den jsem po opici, jenom ležím. Ráno mi napsal Jarko, jestli se chci setkat. Ale já nemám vycházku, takže k němu taxíkem půjdu zítra. Ah, jak se těším! Otec je v úplném pořádku, včera zářil, protože sociální mu daly mou stovku. Budoucí týden dají stovku Jarkovi, ach! Jarkovi revolver plyňák včera donesl táta. Jarek teď maká se dřevem. A Vilko má znovu noční!

Tak se tu motkám, popíjím průduškový čaj s medem. V krku mne bolí méně a už skoro nekašlu. Asi si dám gumové bonbony, táta včera donesl, mňam.

Vilko mi včera na noční udělal čaj, přišla jsem za ním kolem druhé, zaspala jsem. Dnes jsem byla s Jarkem, taxíkem k němu a zpátky vlakem. Uspokojil mě, ach...

Pustil se mi hrozný sopl, ale hrdlo už vůbec nic. Tak, jelikož nemám kapky, přečistuju nosohltan vlažnou slanou vodou. Všechny léky nám vzali, musím je mít načerno. Rasy i obočí rostnou jako z vody a vlasy mám jak hedvábí. Jarko si je dnes hladil. Je takový špatný, až je nádherný. Je sedm, poslouchám osmdesátá léta a je mi supr. Zítra zase pěkný den, Jarkovi jsem dala deset a vrátil mi tři, na pivo, půjdu. Potkali jsme Vilka z baru, dnes má zavřeno, jeho syn oslavuje deset let. Křičí na nás z auta – Ahojte ľudkovia! Jaro dnes prokecal celou cestu s taxikářkou, normálně jsem se divila a líbilo se mi, jaký je upovídaný, choval se v mezích slušnosti. V pondělí si přijede po tu stovku, tak ho zase uvidím. Jdu kouřit na balkon.

Odkdy je se mnou na pokoji ta žena, sice se nebojím, ale jsem nějaká bez motivace a otrávená. Bez přestání mě očima sleduje, leží a pohybuje nohama. Občas něco řekne, ale i když se optám opět, nerozumím jí. Ona spíš piští a vůbec neartikuluje. Doteď jsem celkem vnímala, že je tady, ale vadí mi to, takže si ji vůbec nebudu všimnout, jednoduše si představím, že jsem tady sama. A teď, když jsem to udělala,

nejsem tak unavená a nespokojená. Poslouchám Adiemus. Nemocného člověka si všimat nemůžu, protože se to ještě na mne nalepí, a v tomto jsem sobecká, buddhismus-nebuddhismus. Voním, všera jsem si oprala kalhoty i svetr, který byl šedý od henny. S Jarkem jsme se milovali asi půl hodiny, ale tak pěkný konec jsem nečekala. Teď, při té hudbě, se cítím, jako třicetiletá, je mi velmi dobře. Mám velmi dobrý pocit, jsem až šťastná z toho, že dám Jarkovi ty peníze... je to celkem dost a on teď na zuby minul padesátku. Stejně jsem měla záměr, že mu to dám, aby si šetřil na protézu. Tak jsem velmi spokojená. Počítám, že během tří let budeme mít oba protézu a krásný státní úsměv, hihi! Dnes si dám trochu luxus, kreky Tucky, plný sáček, mám ještě dva.

Je deset, ta slaná voda krásně zabrala, neteče mi z nosu. Budu číst knížku o meditaci, ale hlavně kvůli budhistickému pohledu na život a cestě ke štěstí. Pamatuji si ty chvíle z mládí, když jsem si uvědomila, že je to pravda a tato uvědomění mi zabránily, abych se chovala příliš hloupě. Ty vole, ta babka mi pořádně leze na nervy, furt si tady šepká nesmysly. Já jdu číst. Dobroučkou.

Je poledne. Pouštím si Depeche a od rána mám náladu, jako by mi bylo dvanáct. To je tím, že soplím, tehdy jsem se tulila v posteli a máma mi nosila citronový čaj s medem. Na tohleto mám velmi hezké vzpomínky, má mysl byla omámená horečkou a mně se fantazie rozbíhala na všechny strany, zejména, když jsem v horečce četla.

Těžko se mi pak vracelo do školy, úplně jsem zapoměla dělat základní věci. Ale byla to krásná úleva, když jsem tak z ničeho nic mohla zůstat doma a ležet. Kamarádky mi nosily úkoly a půjčovaly sešity, abych si mohla opsat učivo.

Vzbudila jsem se o pěti ráno, vyspalá. Za dvě hodinky jedu do baru, mám tři eura. Furt piju čaje a promývám si nos slanou vodou, pomáhá to moc. Včera jsem četla Jádru budhistické meditace, až jsem při tom velmi fajn brzy usnula. Z toho Depeche jsem nějak fajn mladá, trochu klukovská. Dnes má Vilko noční, hurá, zase další pěkný den. Rostou mi malinkaté vlásky tam, kde jsem je dříve neměla a obočí mi parádně zhoustlo. Rasy jsou mnohem hrubší, tvrdší a pružnější, no koukej, jak si umím pomoci za pár korun. Jarek upratuje zajícům a má tam zimu. Zítřka ho pravděpodobně uvidím. Ty vole, ta babka je jebnutá, půl dne se každý den přehrabuje ve dvou šperkovnicích a vytahuje a zase ukládá šperky. Přitom se směje, tak záchvatovitě, nebo si vypráví.

Těším se do baru, doufám, že Vilko mi dá na sekeru, nechci vypít jenom dvě. Jdu kouřit, už jsem trochu nepokojná. Asi i z toho smrkání. Tak jsem se nějak znormalizovala směrem k lidskému standardu, když se častěji setkávám s běžnými lidmi. Těch debilů tady se neoplatí si všimat, žijou v jiné realitě a ta mne nezajímá, protože nemá vůbec nijaký řád, a chybí v ní dobro a ušlechtilé lidské vlastnosti. prostě odpad, překážející členy společnosti.

Teď jsem si špendlíkem pracně rozdělávala každou jednotlivou řasu od ostatních, spirála je polepí do takových konárů. To jsme dělaly jako studentky, chi. Špendlík jsem ukradla z nástěnky.

No, jdu zavolat tátovi, aby mi sehnal včelí pyl, potřebuju přírodní vitaminy. Teď si prcnu do čaje ashwagandhu, ať mám energii.

Tak, dala jsem si kopřivu, mateřídoušku, aswagandhu a průduškový, to všechno spolem. Dobře se dopuju, protože se chci zbavit toho nachlazení. No, a máme to tady, babka se posrala. Slyšela jsem, jak to šplouchlo a ona se vychytila a běžela na záchod. Je normální? To jakože nevyčítá tlaky? Fuj, doufám, že to tady nebude smrdět. Sežrala mlaskavě

a dávíc se celou čokoládu. S Marcelem, co mi zalíval čaj, jsme žertovali o sexu, až mi to bylo odporné. No jasně, babka se vrátila ze záchodu, smrdí a vytahuje si žížku, ručník a sprcháč. To je prase.

No, z dlouhé chvíle jsem si namalovala i linky. A podívej, jak je vychcaná, už ji tak znám; celou dobu, co je tady, neřekne ani slovo, a teď, když se posrala, se mě tak mimochodem ptá, jestli mám vycházky, aby to zamluvila. Vůbec nekomunikuje přímo, minule se mě ptala, jestli jí dám pít a když jsem se překvapeně zeptala, že CO? Tak se optala něco úplně jiného. Není tak nemocná jak vypadá, v tomto směru jí mozek funguje. Dobře, já už se jdu chystat, za půlhodinku tam už budu, pokud má otevřeno.

Nooo, vypila jsem si supr, a mám čistou mysl. Moje učitelka napsala perfektní článek o používání psychofarmak a onemocněních, o psychoaktivních látkách, a tak podobně. Zároveň mi dala palce nahoru na mých příspěvcích na fb, a to jsem strašně potěšena, to znamená, že je svým jasnovidným okem viděla.... cítím se poctěna. Jelikož mi diagnostikovali to takzvané vzácné a vážné onemocnění, trochu mi vysvětlí, co se to dálo, protože díky pití už příznaky nemám asi deset let. Anebo je to tím, že jsem se osamostatnila, nikoliv fyzicky, ale velmi hluboce i duševně, od rodičů..? Teď mám Jarka. Prý, říkal jeho bratr, je psychopat. Ale mně je s ním perfektně, a to skoro pořád! Vilko u baru mi dal čtyři piva navíc na sekeru, teď pijí šesté a usmívám se vnitřně jak sluníčko na hnoji. Boha, vždyť já jsem tady proto, abych lidem přinášela duševní potěšení, když už já skoro furt spím z té pohody...! A to spím už od dvaceti. Mám strašně nízký tlak, tojest mě nic nedokáže rozházet, vysoký tlak jsem měla jenom při porodu, to byla jediná komplikace. Dobře, na večeru mám mojí klobásu s chlebem, měli jsme sardinky, které nesnáším, ale v rajčatové omáčce, a ty zbožňuju. Totiž dnes jsem jedla až je, celý den nic. No, Vilko nedonesl pití, takže půjdu pěkně spát a vykašlu se na něj, dnes ho dovezla žena. Tak ať si nevypomáhá mnou, aby se mu ten vztah oživil, teď jsem za ním byla a vypadá znechuceně a unaveně. Té holce na pokoji jsem dala příjemnou přednášku, o tom, aby nám to fungovalo. Teď spokojeně oddechuje. Jarko kouká film a zítřka si doufám přijede po stovku. Moc mi chybí, chci cítit jeho tělo na pokoji se mnou. A jeho mrnkání, a nadávání na televizi a kachle, a zajícům. Miluji ho víc, než rodiče. Já jsem ale krkavčí máti, kvůli vztahu s ním jsem se vzdala dcery... tak ať, stejně je jí líp, než s námi. Nevím, co udělám, kdyby se něco stalo Zuzce Antaresce. Já snad onemocním..., když ne hůř.

Tak, rozpouštím si vlasy a odmalovávám se, dnes nebudu Vilkovo potěšení.

Našla jsem těhotenský test, zítřka si ho udělám, protože mám podezření, že Jarko ho minule vytáhl pozdě, ale to je asi jenom zdání. Bolelo mě teď při milování na vteřinu a měškají mi. A mám divné emoční, příjemné stavy. No nic, ten Zuzčin článek si nechám na zítřka, je to příliš racionální.

Teď budu dopíjet, pak sním klobásku, mňam, maďarskou a pikantní, a půjdu číst Jádru budhistické meditace, dalo mi to za pár minut tolik nadšení do života, že je to jako droga. Jinak teď píšu po šesti pivech, sama se dívím, že nedělám žádné gramatické chyby. Je mi strašně příjemně, zapálím vonní tyčinku Růži, ať si ta nová říká, co chce. Ty vole, přemýšlím.... co když já jsem schizofrenii nikdy neměla..? Nikdy, opravdu nikdy jsem neslyšela hlasy a neměla halucinace. Omyl..? Dobře, asi to tak mělo být, abych se

zbavila nemocných rodičů, oba mějí diagnózy. Vrátaně mých asi dvanácti příbuzných, všichni se léčí na psychiatrii. Je mi to vlastně úplně jedno, hlavně ať není válka.

Jáj, jak mi je fajn...

Teď jsem kouřila na balkóně a uvědomila jsem si, že asi jenom poslední tři roky vnímám pořádně svoje tělo. Jaksí jsem lítala v oblacích a ta schránka... fakt, nic mě nebolí, ale vůbec nic, ani záda, je mi třiačtyřicet. Na jedinou bolest, co si vzpomínám z minulosti, byla bolest zubu. A ještě, jednou za tři měsíce, mě pobolívá hlava, a to i tak většinou z pití. Takže děkuji Bohu. Odmlada sedávám v pololotosovém sedu, přesně tak, jako teď, když před počítačem píšu tyto řádky. Shrbená, ale stále se hýbu, vrtím se jak veverice. Je deset hodin, přemyslím, že bych přeci jenom zůstala s Vilkem vzhůru. Bylo by to nevděčné, že když nedonesl pití, vykašlu se na něj. A i tak chci s ním být, je hodný. A dám mikrofonu do sklepa... možná, možná..! Ano, budu vzhůru. A budu úplně přirozená a pohodová. Pustím hudbu, dám si čaj. A teď už konverzaci nebudu vést já, nechám to na něj. Doteď byl pasivním konzumentem mých emocí a myšlenek, jenom na mne upřeně koukal. Uvidíme, co dokáže. Za chvíli se jdu věnovat mé oblíbené činnosti večer (a taky ráno), péči o vlasy, řasy a tak dále. A při tom budu myslet na mého Jarka, na toho, co mi ukradl srdce...

No, je na minutu přesně jedenáct, kosmetickou proceduru, chichi, mám za sebou. Už jsem taky skoro úplně střízlivá a s novými náhledy a osvěžením myslí pokračuju dál. Terezka spí a dnes nehořekuje, nesténá a nepovykuje, tak jsem hned klidnější. Teda, ale vážně, měla jsem opravdu schizofrenii, nebo pouze psychospirituální krizi..? Já jsem se totiž meditaci a buddhismu velmi zodpovědně věnovala asi tři léta předtím, než mi stanovili diagnózu. Rodiči jsem byla ponechána navěřímboga, a když jsem se v osmnácti přestala učit (první dva ročníky jsem na střední pedagogické škole byla vyznamenána), máma na mne zavolala mafíána Siku, který mě v kavárně uhodil a pak rychle vytahoval peníze z plné peněženky, žeprý mi dá, co chci. A máma jen civěla, nezasáhla, citově se vůbec neangažovala. Ještě v škole se o mě báli, co to prý mám za rodinu.

Až když jsem ve čtvrtém ročníku začala vyvráleji chápat obor psychologie, uvědomila jsem si, že to, jak se bratr od mých sedmi do jedenácti se mnou sexuálně „hrál“, bylo patologií. Začala jsem se cítit doslova jako kurva, přitom jsem ještě byla panna, až do jednadvaceti. Až když jsem se poprvé pomilovala s jedním umělcem, houslistou z konzervatoře, zbavila jsem se toho ušpinění od vlastní rodiny. Táta byl na mne vždycky hodný a je hlavně jeho zásluha, že jsem normální člověk. Je to moje srdíčko, které rostlo spolu se mnou, ještě když mi bylo deset, koupila jsem mu knížku „Jak přestat kouřit“. Je na mne velice navázaný, vždy jsem byla jeho děvčátkem, ač mne nerozmaznával a prakticky od sedmi do dvaceti jsme se skoro nevidali. Máma totiž, po zkušenosti znásilnění vlastním otcem v patnácti, měla nemocné vnímání mužů i jejich sexuality a mého otce, nikdy mne nenapadlo, proč vlastně, obvinila z toho, že mne obtěžuje. Chudák slabý, jakoby nebylo toho dost, co si od ní musel vytrpět, ona to totiž vytáhla při rozvodu na soudě. V životě, a jelikož jsem bratrem zneužívaná byla, a vím perfektně vcítit pedofila, v životě otec na mne neměl nejmenší, prostě nic, ani si to neumím představit. Blbě je, že když si máma o bratrových „pokusech“, jakožto budoucího vědce, přečetla v jeho denníku, vrátaně jeho sexuálních představ s ní, svojí mámou, nic neudělala. Nic nevím a nikdo se se mnou o tom nikdy nebavil, nikdo nic nevyšvětlil, posrali to. A já chuděra jsem se s tím vypořádala až později, díky mému prvnímu příteli. Tohle šílenství mám už díkůbůh za sebou strašně dlouho

a vůbec se tím nezaobírám, ba řekla bych, že je to výhoda; od dětství znám, co je sex, a nikdy to pro mne nebude tabu. Kurva nejsem, morální zásady mám (například jsem nikdy nespala se ženatým mužem), a vím, že láska je i sex, no sex nemusí být láska. Každopádně s Jarkem to máme už deset let zařízeno na úrovni zralé, krásné a zdravé sexuality, protože naše emoce nám vždy napoví, co je romantika a co se již do našeho vztahu nehodí jako příliš vulgární, nebo oplzlé.

Se všemi mými traumaty mi nepomohl vlastně nikdo, jenom já jsem vlastní zkušeností, pokusem – omylem, přišla na to, jak to překonat, a musím říct, že v tomto směru mi rodina absolutně nic nedala. Druzí, cizí lidé, učitelé, muži a kamarádky, ti mi pomohli. Mí rodiče byli velmi dlouho blbí a nezralí a pak už hned zas staří. A věnovali se sobě, oba velcí egocentrici, na mne jim nezbývala kapacita. No dobře, ach, jak jsem se rozpovídala, za půlhodinky jedu za Vilkem, je za půl půlnoc. Vstávala jsem brzo, o pěti, ale nějak s ním budu odpočívat. Asi si dám kafe, nebo čaj, ani nemám už chuť pít. Zas ty duchy nenahráme, už to vidím. Jdu do tmy a zimy a ticha na balkon, dám cigu. Jdu dýchat noc.

A... ještě mne napadlo. Kdoví, jestli jsem si tou meditací, když jsem začala v šestnácti bez dobrého vedení, jenom podle knížek, příliš nepropojila nevědomí a vědomí...? Žeby to způsobilo moje podivinství? Ale odtehdy žiju šťastný, plný život, a mám pocit, dokonce jsem si to v mládí i nakreslila, že se mi propojil vnitřní a vnější svět, neumím to lépe popsat. Po vyzkoušení trávy (ze které mi nic nebylo), jsem jaksi divně vyzdravěla a všechna má trápení s točením hlavy, „viděním daleko (to ještě musím tady popsat, protože za třicet let jsem o tom ještě nikde nečetla), uzavřeností a zakomplexovaností, zmizely.

Jinak rýma je v čudu, byla silná, až jsem měla úplně zacpaný nos, a proplachování nosu slanou vodou způsobilo, že teď ani nemám zdání, že jsem ji včera měla. Takže nevím, nevím, jestli ty Vibrocily a Nasiviny, nejsou jenom marketingový tah. Dobře, jdu už dolů do ošetrovny na kávičku a za příjemným kamarádem. Je na minutu přesně hodina duchů, chi.

No, jsou tři. Pěkně jsme si popovídali a koukli jsme i můj spis. Moje diagnóza je zaznačená, jako v minulosti akutní, teď neexistuje, je latentní – takže kdybych si dala nějakou drogu, může se znovu objevit. Ale co mě hodně potěšilo – není chronická! To znamená, že už se nemusí nikdy objevit. To jsem ráda.. Dobrou noc..

Jáj, mně je strašně špatně od žaludku, jsem nervózní a třesu se. Spala jsem jenom pět hodin, teď jsem vypila dvě kávy a je pět hodin. Od rána jsem nic nejedla, a mám takovou pevnou vůli, že klobásku, krekry a chipsy si nechávám na mlsání, neboť když to sním od hladu, nevychutnám si to, chi.

Byl tady Jari, kecal blbosti z trémy, ale choval se perfektně. Pavlínka se na něj usmívala a Jaro se styděl a usmíval se tím svým srnčím úsměvem. Řekl, že je v tom nevině, že to já si tu stovku vymyslela, když jsme po ni šli do kanceláře, řekl, že je to tady jak katakomby a cítila jsem, že nejraději by utekl, chi. Trémista jeden. Já jsem ho smíchem uvolnila. Jsem strašně spokojená, stavím se, že teď šel na pivo, ale nebudu mu psát, ať si ty peníze užije sám s kamarády. Jaj, miluji ho pořád jako první měsíc.

Tátovo srdíčko je už dva dny na výbornou. To je život!

Vilko má zase noční, za chvíli je večere. Jinak jak píšu, tak i špatně mi přestalo být, docela jsem zapoměla na hlad. Mám nahrávku ze sklepa ze všerejšku, tak se najím a než Vilko přijede, budu poslouchat.

Ta spolubydlící je úplně trhlá, vypráví mi tady nesrozumitelné halucinace a směje se, až ji drhne, fuj, že člověk může takhle dopadnout po obrně. Budu si muset zase koupit sérum na vlasy a řasy, to bude takových patnáct, tak s barem pomalu. Jarko mi dal pětku, tak tam zítra půjdu vyplatit sekeru, potom dlužím už jenom dvě eura.

Jinak vzpomněla jsem si, že když mi tajně dali to LSD a já měla týden halucinace, tak Jarda za mnou přišel na psychiatrii, strašně tam všem nadával a hučel, co to prý se mnou dělají, až ho před mýma očima vyhodili fyzickým násilím. Doteď si pamatuji ty jeho, i mé vypjaté emoce, tu lásku, jeho voňavku a objetí jeho drobné postavy. Strašně jsme byli tehdy živelní a byli spolu jenom pár měsíců. A pobíl se kvůli mně celkem myslím třikrát i později. Teď dozrál a řekl mi, že když něco udělám, bít se nebude. Ani mne.

Joj, za dvě minuty jsem snědla celou porci grenadíru, pochutnala jsem si. Jinak mám už jenom zbytek tabáku, takže nic moc. Dobře, jdu si poslechnout ten sklep.

Jako by tam někdo byl na ten nahrávající telefon zvědavý. Šuchotání, bouchání a zvuk, jako by se někdo telefonu dotkl. Všechno ale strašně jemné a neurčité, takže neúspěch. A dnes zase, vytrvale nahráváme.

Já jsem jaksi líná psát, jdu se inspirovat čarodějčíným článkem o látkách, měnících stav vědomí.

Jáj, jakou přemýšlení samé nad sebou přináší únavu... zejména vzpomínky na změněné stavy vědomí. To si pak uvědomuju, jaký plochý teď žiju život. Nicméně mi běžný den většinou přinese mnoho radosti. Možná právě díky praxi pohybovat se v situacích chameleonsky mám velikou toleranci na alkohol. Kdysi to bylo ještě lepší. Jednoduše jsem víc soustředěná, víc miluji lidi a těší mne přítomnost. Tehdy, připílá, mám pocit vrcholného blaha a spokojenosti, se vším jsem vyrovnaná a nic nepotřebuji. Ale experimentovat s drogama mě neláká. Kdoví, jakýto stav by mi přinesly, celkem dobrá droga je hudba, a největší nositel štěstí láska k Jarkovi. Možnost přemýšlet, co mu mohu dát, čím ho potěšit. Bývala jsem strašně uzavřená a nerozuměla jsem lidem. O dvacet roků později, teď, jsem lidmi přesycena. Ježíš, ta bába leží a pořád na mne kouká a přehrabuje se v krátkých, šedivých vlasech. Vypadá jako malá opice, ta tvář... a víš co jsem ještě zjistila? Nerada jsem nasycena jídlem. Většinou jím až večer, přes den mne jídlo zatěžuje a bere mi náladu, klid i energii. Nesnáším neustálé válení se, a taky nesnáším televizor, maximálně mě znervózňuje sdílet pokoj s kopíemi lidí, co se mi mají co srát do pokoje, chi? No, musím změnit prostředí, ať trochu ožiju, dnes je všechno tak v pohodě, až je to nudné a znechucující.

Je jedenáct, před půlhodinkou jsem domalovala, trvalo to jenom dvě hodinky a velmi se to zdařilo. Nejsem vůbec unavená a chytla mě má obvyklá energická a veselá nálada, poslouchala jsem po delší době Pink Floyd. Teď si nababru vlasy sérum. Ten obraz půjde Vilkovi tady, nevím, jestli koupil piva, říkal, že si zapomněl peněženku, že má den blbec. Ale musím se mu nějak revanšovat, minul na mne minimálně třicet eur už. On je tady krátce, přijel jenom čtyři měsíce přede mnou. Předtím dělal na infekčním v nemocnici a téhle zdravotnické profesi se věnuje jenom pět let, předtím projedil na kamionu celou Evropu a bydlel také v Itálii. Lítal na pervitinu a jiných bylinách, má vysoký tlak a z akcií, co dělá od mládí jako dídžej, je nahlučný a má tinitus v padesáti. Nevím, ale cítím, že to pivko donesl. Kupuje mi Plzeň na močový měchýř, já mám totiž anomálii, zdvojenou močovou trubici a po vyčůrání se mi část moči vždy vrátí ještě jednou do ledvin. V dětství jsem se i v zimě velmi flákala

po venku a sedávala všude na studeném, tak jsem asi šest roků trpěla silnými zápaly měchýře a měla bílkoviny a krev v moči. Všechno přestalo v sedmnácti, když jsem začala pravidelně pít ležáky. Tvrdé jsem nepíjela. Jdu si namazat ty vlasy.

Je čtvrt na tři ráno. Sedím v ošetřovně na gauči, hraje nám arabská hudba, Vilko píše a já, jak vidíš. Radši bych poslouchala Depeche jako před chvílí, tohle je tak nechutně sladké.

Píji druhou kafe, beru erární, i cukr. Dnes nenahráváme, já se na to už asi vybodnu, není tam nikdy nic zřetelného slyšet a je to strašně zdouhavé, když to dvě hodiny bez činnosti poslouchám. Za chvíli se mi vybijí tenhle starý krám, má strašně slabou výdrž baterie, jsem zvědavá, kde ho nabiju. Je tady skoro rozšestka, ale je v ní lednice, lampa, a jiné pitomosti. Vilko každou chvíli odběhne za klienty, má tady i takovou signalizaci pod nohy, že když nějaký imobilní stařík dá z postele nohy na zem, tady mu to přes mobil pípá. Jsem jakási střízlivá, a kašlu na to, jak vypadám, dnes vnímám rozumem. Cítím v sobě mladou mužskou energii, probudil se animus. Nejsem usměvavá a stydlivá jako jindy, funguji pravoemisférově. O to víc mám endorfinů, jelikož muži bývají na tomto našem světě šťastnější. Jsem ohnivá, jiskřivá. Spala jsem jenom pět hodin, ale vypadá to tak, že budu spát až od devíti ráno, protože si dám ještě jednu kafe. Vilko chystá léky do lékovek, to je roboty. Jdu kouřit.

Jáj, jaká jsem ráda, že nežiji v manželství nebo nebydlím s mužem. Už jsem od toho úplně odvykla. Mně se prostě nechce poslouchat muže. Stále tam cítím ten vrozený šovinismus. Ten testosteron už mi moc neříká, kdysi to bylo jiné, ale teď...?

Asi jsem už stará, a je mi tak velmi příjemně, protože mne nemanipuluje můj vlastní pud a není možné mě dostat do područí, ani psychologicky, ani v rámci vztahu čistě přírodního původu. Nějak jsem se vůlí vzepěla přírodě.

Dokonale si rozumím s Jarkovou chlapeckou energií. Není dominantní, není tupý, perfektně periferně vnímá (to umí jenom ženy), má umělecké, ženské pohyby rukou, já fakt nevím. Ne že bych teď pochybovala, zda není bisexuál, ale... a je mi to úplně jedno, bylo by to ještě víc přitažlivé. Prostě je to Zjev a nikdy mě nepřestane udivovat. Rak jeden zlodějskej.

Ukradl mi srdce, to, o kterém jsem, až dokud jsem ho nepoznala, ani nevěděla, že ho mám.

Je to strašně příjemně, žít sama a přesto být ve společnosti lidí. Cítím, že by mi velmi vadilo, kdybych měla bližší vztahy s lidmi, tak, jako to bývá v rodinách. Ne že bych byla introvertní, mně prostě nechybí bližší duševní kontakt s nikým. Otravuje mě to, protože jsem lidmi znechucená. Mám je ráda, ale nikoho k sobě nepustím, i když třeba o sobě hodně řeknu. Tahle doba je odporná a sere mě, jak se ego čím dál víc nafukuje, doba je scestná. Nevěřím nikomu a to VŮBEC nikomu, kromě sebe. Horší to se mnou bylo, když jsem nemohla jako nemocná věřit vlastnímu úsudku a jenom se musela spoléhat se na názor druhých. Po vyléčení má schopnost samostatnosti neuvěřitelně vzrostla a stala se vžitou, automatickou, součástí mne samotné.

Líbí se mi pohádka o ženičce, co se ráno vzbudila jako děťátko, a do večera zestárla na babičku. Je to tak trochu můj případ, euforie z nového dne k poledni dozraje a večer se mi pozornost obrátí do sebe. Tak je to u každého a asi není dobré, když je tento cyklus narušován. Jaro, léto, podzim, zima. Narození, mládí, dospělost, stáří, smrt. Jakýpak má cyklus náš Vesmír..?

Ještě musím zdokonalit svou schopnost nereagovat na podněty. Nebýt reaktivní. Pak se cítím, jako bych byla stále

vláčena okolnostmi a ty určují, jak se budu cítit. Je to velmi lehká cesta k tomu, jak být zotročen. Je jasné, že druzí lidé nás můžou svojí energií ovládnout, a v tomto smyslu buddhistka nejsem; myslím si totiž, že přenést svůj vliv na okolí je lepší, jsme tak autonomní. Namísto toho, aby do nás něco zasahovalo a naroušelo naši strukturu, rozšíříme svou auru do větší šířky. Jistě, nemůžeme růst bez toho, aby nás okolí ovlivňovalo, ale já osobně si vlivy vybírám. Zcela podléhám Jarkovi a je to jediná osoba, které vliv chci na sobě vidět. Dobře, já už půjdu nahoru, protože je třičtvrtě na čtyři a za chvíli přijde dolů Holub koukat televizi.

Půjdu do baru, je jedna. Poslouchám starý Depeche, Some great rewards. Rozjímám nad vzpomínkami. Tuhle hudbu pouštěl velmi často brácha v období, kdy mě „zneužíval“. Jako děvčátko jsem se necítila z toho nepříjemně, řekl, že to nesmím říct mámě, protože se to nesmí dělat, že to bude naše tajemství. A jelikož jsem necítila ubližování, nic jsem neřekla dokonce ani spolužačkám v první třídě. Měla jsem pocit zodpovědnosti a aspoň jsem zapomněla na stres doma, rozvod rodičů. Brácha mě brával všude se sebou, chodil za kamarády do města. Jednou mi v jejich společnosti na noze přistál čmelák, na ostře růžových punčochách. A já že „Jurko...aha!“ ukazovala jsem na něj a zkoumala ho, jak mi leze po noze. Martin, bráchův kamarád řekl, že kdyby se to stalo jeho, ode mne staršímu, bráchovi, tak se posere. Prostě jsem byla mezi kluky hrdinka, a to i později. Absolutně mě ne bavila dívčí společnost, byla s nimi nuda. Kluci ve třetí třídě mě volali Černý sup, protože jsem měla černý zub, haha. Měli mě moc rádi spíš citem a i později jsem od kluků dostávala pěkný cit, zatímco holky si dobírali pod vlivem hormonů. Já pozornost nepotřebovala, jenom být součástí bandy. K holkám se mnohdy chovali zle, ke mně málokdy, opravdu mě kluci měli rádi. Takže když to tak shrnu, to co by psychologové označili za trauma, mě těšilo a je to zajímavá součást mého dětství. Morálně jsem v pořádku, nejsem žádná uchylačka, akorát, že strašně dobře, vžitě, rozumím mužům a jejich sexualitě, a to nejsem ve fyzickém, ale taky psychologickém smyslu, Freud by mě chápal. Je to něco jako sexuální magie, taky tam nejde o prasačinky, ale o komplex základní lidské hnací síly, která je ve všem, například i v tom, že muži mají svou třináctou komnatu, kam kromě nich nesmí nikdo. Kdyby mi společnost nevtloukla do hlavy, že některé věci se nesmí, v adolescenci bych vůbec neměla dilemu s mými zážitky. Jenže blbá škola a moralistické, prudérní vyschlé profesorky v nás vyvolávaly pocity viny za každú „nenormalitu“, a tím dobežovali naše duševní a fyzické zdraví a vyplavování nečistot, na zvracení. Proto nesnáším křesťanství, vede k smrti stejně jako byl zabit Ježíš, jeho archetyp dělá z žen chudinky odkázané na celoživotní utrpení, po vzoru panny Marie. Samozřejmě, že je snažší mít laskavé Matčino srdce, když jsme silné a netrápíme se, pasivně se neodovzdáváme do rukou osudu. Tak ani nikomu nepomůžeme, křesťanství je nemocný masochistický přežitek. Vždy je dobré otevřít Pandořinu skříňku a vypořádat se se vzniklými výzvami, ovšem ne každý má odvahu podívat se, při dnešním zamlžování opravdové identity, na sebe. Vytvářejí se identity z nějakých nemocných a zdeformovaných faktů, je to jako s těma lidma, co si z nudy (a možná nevědomého zoufalství a protestu) vymyslí, že jsou psi a chodí po čtyřech. Kdyby tohle někdo udělal před pár desítkami let, zavřou ho někde do ústavu jako nebezpečného blázna. Ale ne, naše doba je prý pokroková a mimořádně přecitlivělá, respektující cizí názor a z patologie dělá hrdinství.

Je i incest patologie..? Myslím, že ve starověkém Egyptě se něco vyskytovalo. Nevadí, nebudu to rozebírat, já sem v tom nevině, chi.

Včerejší animus tedy ve mně ožil díky Depeche a vzpomínkám na bratra. Každopádně moje dřívější porucha mě naučila tolik, že bych jiný život nechtěla, nechtěla bych být zdravá. Ona je mou silou, mou nezávislostí v tom, že mi znemožňuje úplně se ztotožňovat s okolím, a být jeho součástí i vnitřně. Izolovala mě a je mi tak supr, vůbec na mě totiž nemá nic absolutní vliv; zachovávám si psychickou autonomii, a vůbec se nejedná o rigidní ego. Jo, a Jarkův bratr mi řekl, že Jarkovi v ústavu diagnostikovali psychopatii. Celkem se to na něho podobá, zejména, když mi špičkou nože hladil bradu, měli jsme tehdy nějakou debatu. To je teda pěkná kombinace nás dvou, haha, dal by se o tom natočit film. Ve městě nás volali Bonnie and Clyde, byli jsme všem moc sympatičtí a vymýšleli jsme hovadiny hraničící s přestupky. Jinak neškodní. Chudák Jarko, teď mě napadlo, jak jsem mu nastříkala slzák do očí, když mě chtěl bít. Haha, ježiš to je trapné, jací jsme byli dětinští. No dobře, jdu do baru, mám patnáct eur i na vrácení dluhu z minula. Moc se těším, uvolním se po malování a psaní. Jsem hezká, mám kilometrové řasy a účes jako hrdinka ze středověku, haha. Ahojky!

To je hrůza, jací jsou ty lidi blbí, zejména můj Jaro. Hned, jako vycítil, že mi je fajn, a že mám v sobě pivo (volala jsem mu), předtím jsem mu psala upřímnou romantiku, tak mi napsal; nezkus mi psát, opilá svině. Ta romantika byla opravdu knižní a je to takový hulvát, že se tváří na slušáka a duši má černou. Já se tady starám o babičku, tu drblou Terezku, a řekla mi, že jsem její strážní anděl. Totiž snažím se ji nasměřovat na cestu ke zdraví, těžko se to vysvětluje. Seru na Jardu, napsala jsem mu tak upřímné, krásné věci, že nechápu jeho reakci. O mojí lásce, vůbec to nebylo mimo, o tom, že ho sním, až ho znovu potkám. Jo, seru na něj. Jsem zmatená. Psala jsem mu, že mi dává inspiraci, proč taková reakce..? Vážně je psychopat? To už vím, dobře.

Je to bastard. Když jsem mu napsala nekonfliktní, neubližující a reálnou pravdu, napsal, že mu už nemám psát, neboť nebudu moci přijít. Vyhýbá se konfrontaci se sebou samým, protože velmi dobře ví, kdo je. A za tu jeho špatnost ho miluji, jsem normální..? Vydírá, manipuluje a všechno kolem toho... v životě by si jenom tak snadno nenašel ženu, zejména, kdyby ho ona poznala, škaredě se mu pomstí... Mám chuť ho zmlátit a pomilovat, hehe. Cítím, že já to tahám v spravedlnosti, že ho tahám z jeho špinavého života, a je to pravda. Miluji ho tak, že bych znovu onemocněla, kdybych ho ztratila. Je mezi námi vytvořené velmi křehké pouto, ale on si žádá veliký odstup. Fascinuje mě to, jeho agresivita a zlo propouknou vždy, když se chci dotknout jeho spořádané duše... nebo ji má rozháranou..?

Bojí se sám sebe? Říká, že sobě vůbec nevěří, strašně mě to přitahuje, abych mu ukázala jeho hodnotu. Je tak strašně nestabilní, že můj rád v životě mu pomáhá. Kdyby jsme teď, v tomto konfliktu, byli při sobě, krásně se pomilujeme. Bohužel se musím vypořádat s tím, že jistě, a to vím, se bude věnovat dnes sobě ručně. Já bych možná taky... uvidím. Máme blbé podmínky.

Pořád vidím před sebou jeho zářivý, živý pohled spratka... já se z něho jednou zblázním. Jdu kouřit poslední tabák.

Cítím tu jeho strašnou nejistotu v životě, tu beznaděj a trápení. Já jsem tady, Jarko, a hlavně ty jsi tady! Je mi přišerně, když si uvědomím, jak se má. Nemohu mu pomoci, odmítá. Splyne se mnou při milování, proto ho tak potřebuje. Žádná slova, blízkost... opuštěný kluk, co dělá zlé věci. Teď mne bolí, co mi napsal. Svině v žádném případě nejsem. Nemá rád stav, když jsem přímá, protože se bojí ztráty své masky. A ví, že jsem čarodějka a vidím přes něj. No dobře, dost bylo filosofování, však mi zase napíše, byl jenom

urazenej, že jsem byla v baru. Moje jediná, krásná, něžně tvrdá láska... jdu si dělat vlasy a řasy, jinak mi jebne, haha.

Je půl dvanácté v noci a jsem smutná. Vzpomněla jsem si na jeho nevěry. Jsem opravdu sama. Zítřka mu asi nenapíšu... ale jak se znám, tak to nedodržím. Jdu číst, jsem rozhozená, zas mi ten idiot pokazil večer. Ach bože, jak jsem smutná. Dobrou noc.

Tak, je ráno, byla jsem smutná, teď jsem nasraná. Kašlu na něj. Když mu tak lezu na nervy, má to mít.

Jsem i trochu nervózní, nemám tabák, kouřím špaky. Mešká mi menzes, doufám že to Jaro nepřepískl, trochu se mi to minule zdálo. Udělám si test.

Za chvíli jdu malovat, udělám si obálku na tuhle knížku.

Poslouchám Depeche, který pouštěl brácha, když mi bylo sedm a tohto alba jsem se bála – Construction time again. Jsou tam takové divné zvuky, kluci vymýšleli. Pociťuju při poslechu příval energie z nevědomí, a dává mi mnoho energie, označila bych ho kartou Chtíč. Namočila jsem tyčinku do moči, ale na sto procent nebude nic. Volala jsem tátovi, nepřišel – li by, ale necítí se dobře. Škoda, budu mít blbý den. No jasně, jedna čárka, v pohodě.

Kdoví, jestli se Jarda ozve. Já to vydržím. Dost mě urazil, tohle si už nesmí dovolovat, neměl na to příčinu. Napsala jsem mu opravdu krásné, hluboké zprávy, ale on reagoval asi podvědomým strachem na intimní blízkost. Dnes jsem příkladná nerváčka. Animus ve mně žije a nahradil mi Jara, hehe. Jsem celistvá. Jdu malovat, ať se setkám s nevědomím.

Bez Jara nic nejde, ani to malování. Už psal, ozval se. Pak jsem mu volala a asi na sto procent se zítřka setkáme a vlakem pojedeme k němu. Pije, byl zlatý, motal se mu jazyk a byl trochu mimo. A mně něco vyčítá, chi. Už se cítím lépe, tátu jsem přesunula na pátek. Dnešní den jsem proti své vůli přemrhala, neměla jsem vycházky. Ta píča, co je se mnou na pokoji, mi už totálně žere nervy s tím svým šeptáním, hučím na ni. Já se s ní maznat ani babrat nebudu, natolik vychcaná, aby si uvědomila, co nemá dělat, je. Chovají se k ní, jako by byla z cukru, však ona uvidí, co je to život a realita, při mně. Mlaská, glgá, prdí a já ji nenávidím, nenávidím totiž jebné lidi. Ať svou přítomností neobtěžují zdravé, ať je zavřou někde, kde je nikdo nevidí. Jáj, jakou bych jí vrazila, nevím, odkud se ve mně bere to násilí. Asi je to pocit ohrožení mého ega, které vidí rozklad a bludné vědomí. Miluji život a tohle je hnus. Ach, já pustila psycho starý Depeche na Vilkovém basovém repráku a jí se to líbí... tak, ať nabere bojovou energii a už seru na ni. Jarda mi napsal opitě a oplzle, že „možná jebu černou pič“, akože zítřka mou. Je nadržžený. Ježíši, a chtěl poslat foto. Má ho mít. Už nepíše, asi se udělal, chacha. Doufám, že to zítřka vyjde. Jaké je to nespravedlivé, když já mu píšu blbosti v podnapitém stavu, pošle mě kamsi a já se o něj, když pije, starám, pamatuji si, že jednou z herny jsem ho celou cestu musela držet a doma mu pak dát lavór, dala jsem mu vypít slanou kávu a pomáhala jsem mu zvracet, protože v noci by se zvrátky mohly zadusit. Hladila jsem ho a říkala mu trefné, pěkné věci. Ale ne, když měl zvracet, to jsem mu dobře pošimrala žaludek, taky slovy. Stačilo říct mu o přepraženém řízku a mastných bramborách. Chudák, když si to tak uvědomuji, byl perfektní objekt k manipulaci, ale já jsem jeho ovlivnitelnost využívala na to, aby narostl. Zůstal hulvátém v práci, ale teď se umí krásně, slušně chovat a už z prostředí na lidské úrovni není ve stresu.

No nic, nic mi nepomáhá, ten červený krk si namažu medem a překryju sáčkem, uvidím, co to udělá, nechám si to celou noc. No, hotovo, povídám, uvidím.

Hurá, zítřka s největší pravděpodobností splynu s Jarkem! Otec mi měl donést tabák, ale ja dám přednost Jardovi.

Takže o den dýl nebudu mít tabák. Vyprala jsem si na zítřka prádlo a zapletla copy, umyla vlasy. Musím si koupit Henu, už se mi vymývá. Peníze, co mi táta donese v pátek, použiju na to. A pak sérum na řasy a vlasy. Takže do baru budu chodit míň, ještě tam mám dluh euro. Jáj, jak mě svědí ten krk, doufám, že z toho, že se to hojí.

Koukni na tu svini; zase každých pět sekund vykřikovala, tak jsem na ní už zahučela, ať mne neruší, neboť jinak řeknu pečovatelkám, aby ji na to dali léky. Teď spí jak mimino. Je to příživníčka, vysávačka energie, a vycítila, že já jsem nabíječka, jak mi řekl Vilko od baru. Upír hnusný. Seru na ni, tihle nemocní jsou všichni stejní paraziti.

Dobře, nazítří se chcu vyspát, půjdu ještě kouřit (Marcel mi dal můj tabák, co jsem mu dala), těším se na buddhistické spisy, juj. Ahojky zatím. Zítřka!

Mně picne; za hodinku jedu za Jarkem a teď, teď jsem dostala. Jinak věděla jsem to, protože ta chuť na sex, delší spánek, smutek, bolest zubů a žízeň mi vždy oznámí, že tak v průběhu dvou dnů můžeme čekat. A hlavně ta podrážděnost, tvrdost a nervy, moc energie. No nic, Jarkovi jsem to neřekla, řeknu mu, že jsem dostala cestou a fakt, klamat budu jen o dvě hodiny. Aspoň bude jemný... co nejméně pohybů. Sakryš... ale psychicky to je pro mne ještě hezčí, hlubší. A teda, hlavně s ním budu, vypiju si a pocestuju vlakem.

Teď jsem mu psala, aby mi koupil jednoho ferneta, ten stojí devadesát centů. A dobře poslouchej: V pondělí jsem mu dala stovku. Je štvrtek. On nemá na fernet! Ale spíš nechce, abych pila, protože pak se mi vždy spustí menzes. Nebo je opravdu projebal..? Je to příšera, vůbec se za těch deset let nezměnil, a jsem tomu ráda. No dobře, za půl hodiny startuju, tak budu psát pak. Jsem v citové euforii, šťastná. Už od rána.

Je půlnoc. S Jarkem bylo celý čas perfektně, při krásném milování jsem ani nekrvácela. Akorát se naštvál, že jsem šla ještě do baru. Mám z toho blbý pocit, jakobych ho zrázela, ale já, proboha, taky chci žít. Takže to neřeším. To má za to, že furt říká, že kdyby ho nějaká žena pozvala, tak s ní jde. Je to vůl a doufám, že se mnou zůstane i nadále.

Ten med mi moc pomohl, dnes natírám zas. Velmi fajn jsem si dlouho podebatila s Lubkou, pečovatelkou, tou, co jí zemřela dcerka. Dala mi sílu, povznést se a být moudrá. Krvácím jak na zabíječce a bolí mě hlava z piva, takže se už těším do postele a na knížku. Ještě sním bílý jogurt, co mi dala Lubka. Cítím se při ní v bezpečí, jako při mámě. Dobrou noc.

Včera večer a po ránu jsem byla totálně rozbitá, hehe. Ale pak už supr den, přijel táta a poprosila jsem ho, ať mi koupí přírodní henu. Už ji mám na hlavě, dokonce jsem si nemusela dávat sáček, protože byla k ní přiložena perfektní igelitová čepice s gumíčkou. Na to jsem si dala zimní čepici a nechám si to celou noc. Zalila jsem ji vroucí vodou, protože si to tak pamatuju ještě ze skoro dětství a vůně je ta samá, tehdy mi to velice dobře chytalo. Jarda je urazenej, nepsal celý den. Přitom sám mi včera řekl, že ať v baru zůstanu na jedno. Magor, však on se zase odrazí. Prostě chce mě mít cakompak jenom pro sebe jako Arab, s nikým abych nemluvila a nikomu se neukazovala. No tůdle.

Vilko má noční, strašně se těším, asi donesl piva. Dnes jsem potkala asi jeho krásnou černou ženu, protože jedna pečovatelka se mě ptala, jestli jsem paní ta a ta. Já blbec jsem si to uvědomila až později, takže jsem jí odpověděla dost chladně, což mne mrzí, když má ráda i ženy. Už se těším, až s ní budu mluvit.

Taťuldo mi taky kopil bílý lak na nehty a za chvíli si půjdu udělat francouzskou manikuru. Ať mám dnes aspoň nehty

pěkné, když už s tou čepicí a zábalom na krk vypadám jako strašidlo, chi. Ale víš jaká jsem, že i totálně neupravená a špinavá chodím někdy po venku, to mám ještě z dob, kdy jsem chodila do hor a za koňma. Jsem marnivá, ale umím se na to velice lehko vykašlat, chichi. Je mi dobře, menstruaci mám jaj silnou, ale city a ostatní je v pohodě, táta byl moc milý a pěkně se usmíval, veliká lidskost z něj jde. Vrátničce, co včera utajila mou podnapilost, jsem hned dnes darovala obraz, povedený a modrý. Od rána běhám, upratuju, sprchuju se, mažu si oči těmi séry. Moje krásné nehty, už vidím, že to bude další můj předmět zájmu, pýchy, hehe, a pečování. Umím malovat, tak si je budu všelijak zdobit. Přestaly se mi lámat a krepatět, takže paráda. Otce jsem také poprosila, aby mi donesl včelí pyl, a donesl ho dnes, až dvěšty gramů. Taky si ho koupí, protože je dobrý na kardiovaskulární systém. Bože, jak se těším, že je tady Vilko, budu do třetí vzhůru, možná, skoro určitě, donesl i pivo! A mám pro něj velice pěkný obraz ženy, hurá, už je suchý a můžu mu ho dát. Marcelovi jdu jeden zanést taky, udělám si horké kafe, ať dokáží být dlouho vzhůru.

Je devět. Jsem krásně klidná, četla jsem si. Babička se modlí, tak si představ, ona má maturitu. A vypadala tak blbě...

Teď mi samota dělá dobře. Jdu na balkon kouřit a pustím si Dead can dance, potřebuji získat stabilitu, jsem nějaká vyrušená ze stereotypu.

Právě jsem si asi poprvé v životě nalakovala upravené nehty, jednoduchá, hranatá, bílá na konečcích, francouzská manikura. Potěšila a překvapila jsem samu sebe, protože je to opravdu velmi pěkné a cítím se ženštěji! To se bude Jarkovi líbit! Stále mě karhal za špínu za nehty. Teď mé malé ruce, o kterých kdysi říkal Jarko, že jsou to Malé Velké ruce, dostaly krásu a nevypadají dětsky. Všimla jsem si totiž, že mé pohyby dlaně a prstů, celkově gesta, jsou dívčí, ne ženské a erotické. Moje ruce jakoby stále hladili a drželi malinké koťátko, jsou velmi skromné a pečující. To už se neztratí, ale aspoň aby byly hezké, jo.

Za hodinku půjdu za Vilkem, vypadám jak trpajzlík v té čapce, mám prodlouženou hlavu jako Egyptanka, protože tam mám zmuchlané moje dlouhé vlasy. Jestli bude, budu mít pivečko, můj elixír štěstí a lásky k lidem. Mám já teď velmi pěkný život, kromě žádného soukromí, nedostatku peněz a svobody mi vůbec nic nedělá starosti. A kromě Jarkovy povahy, pochopitelně. Terezka spokojeně spinká, dnes jsme měli velmi pěkný vztah, jsem ticho jako myška a ničím ji nebudím. Taky se méně přehazuje a stoná ze spánku. Začala si víc povídat, usmívá se přes den. Ještě než půjdu za Vilkem, musím si vyměnit vložku, protože cítím ze sebe rezavý, železný pach krve. Teče ze mne skoro černá, to vidím poprvé. Už jsem si taky dala dvě lžičky pylu, má velmi příjemnou, trochu nahořklou, sladkou chuť. Hlavně ať mne vyživí, když už málo jím a asi mi chybí i vitamíny a minerály. Podobá se to na květ pampelišky, který tak ráda cucám. Za týden jedu k Jarkovi na tři dny, zase si dáme řízky, jako vždy. Jo a doufám, že ta henna mi chytne, protože v návodě se má zalít vrčí vodou, jenomže z jiných zdrojů vím, že indigo – černá, se při teplotě nad šedesát stupňů rozpadá, ten pigment v ní. Tak zítra uvidím.

Je tady kromě Terezčinho chrapkání hrobové ticho. Ale já už za chvíli budu poslouchat pěkné písně dolu v ošetřovně. Cítím se velmi fajn, neboť čekám na výsledek barvení a působení séra, takže je to jako vaření; ta pohoda, když něco probíhá, zraje a pracuje, aby se mohlo pak dál pokračovat v pěstění a péči k užítku, co ocením nejenom já. A tohle je ta nejlíbější věc; vzhled. Ale udrží při mně zájem mého muže,

přiblížím se tak k jeho duši, která miluje čistotu a krásu. Jarko mi kdysi povídal, že na ženě ho vždy nejvíc zaujme tvář. Možná proto, že je hubený a nemá ani jediný chloupek na nohou, nemá příliš rád vlastní tělo, a taky si neumí vytvořit blízký vztah se ženským tělem, i když miluje ženské křivky, ňadra a celkově, je posedlý ženským tělem. Jenomže na zájem o ženu se asi dívá jinak; soudí ji podle tváře a čte v ní. Mužský mozek podle mne neumí dobře číst ženiny emoce, ale Jarko mimikou kromě stydlivosti a úsměvu neprojevuje emoce žádné, i když je afektovaný. A tak ho projevení mých citů, myšlenek a nálad ve tváři (vím, že je od mládí přesně vyjadřuju), přitahuje, a doplňuje si svou nevyvinutou část. Hodně si vzájemně koukáme do očí, někdy ani nemusíme, protože se vnímáme telepaticky a víme poznat, jak se ten druhý tváří. Vždy, když ztratím náladu, nebo jsem prázdná, nebo zamyšlená, Jarko mě podpichne, zda – li umírám, chi. Bože, už aby mi Martinka sociální koupila nové gatě, nebo tyto jediné, co na zimu mám, mi už padají i teď, i při sezení s jednou nohou pod zadkem a kolenem druhé pod bradou. Bože, jak se těším na pivo, doufám, že ne zbytečně, chi. Pauza, jdu kouřit.

Už jenom deset minut... napadla mě věta, kterou řeknu Jarkovi: Nevím vůbec, kdo jsi, ale už deset let ti dávám celou svou duši a srdce...

Jdu dolů.

Další den, byla jsem v baru. Nálada se mi z lidumilné změnila na přemýšlivou.

Včera mi Vilko řekl, že ředitelka nás v noci viděla na kamerovém záznamu, a pověděla mu, aby omezil příliš osobní styk s klienty. I se tak choval, jako kluk, kterému něco zakážou a on se bojí. Netrápí mě to, protože se plně můžu soustředit na mého Jarka, dnes výborně, jak jsem mu napsala, usnul. Miluji ho myslím víc, než sebe, obětovala bych za něj i ledvinu, i život.

Barva krásně chytla, vlasy mám jemné a hebké jako hedvábí. Ekzém úplně ustupuje, je už jenom růžový, zas jsem si ho natřela medem na noc. Cítím se po sedmi pivách strašně dobře, babička spokojeně odfukuje, to ona mi dnes půjčila deset eur do baru, je moc hodná a začínám ji mít ráda. Není to ta falešná křesťanka, a řekla mi, ach bože, že se cítí jako moje dcerka. Je to nemocné, ale co mám dělat. Přes velmi přísnou vrátničku se mi podařilo v kapsách kabátu přepašovat dvě piva, vycouhaly. Mám krásné nehty! Normálně cítím, jak se má vnitřní úroveň pomalu vyrovnává mému zjevu, působení a vystupování. Tady mne totiž chápou, umějí reagovat i na jemnější odstíny komunikace a když vidím, že nehážu hrách na stěnu, motivuje mě to k dalšímu pokroku. Zítra je neděle a já si pospím... a pak, za týden u Jarka, budu divoká!

Teď už se těším, jak se zababuším do duchny a budu usínat při komplikovaných budhistických textech... anebo si raději pustím pohádky od Milana Ráfusa..? Na staré platni. Dobře, ještě kosmetika, fajka, a jdu si užít ležení, protože celý den běhám. Dobrounkou.

Je devět večer, mám po práci. Namalovala jsem dva obrázky a celkem se vydařilo. Takový nudný den, ještěže zítra je už pondělí. Poslouchám Queenů a nechce se mi spát, spala jsem do jedenácti. Asi si budu číst o buddhismu, abych si obnovila ten stoický klid, kterého rozpoložení mám tak ráda. A zítra..? Zase nuda. S Jarkem dobře, byl nervózní jako vždy, když se mnou mluví po telefonu. Dnes vůbec necítím kouzlo okamžiku, ztrácím bdělou pozornost. Malovala jsem sedm hodin, může to být tím, že jsem prostě unavená. Za čtyři dny jedu k Jarkovi, to si zase užiju, chi. Zítra si barvím pičku, Jarko ji miluje černou, a já ji mám tmavě hnědou, ale i tak

skoro černou. Když je Jarko zarostlejší, to miluju zase já, zejména v podpaždí, a vášnivě čichám jeho pach, když se potí. Prý to znamená, že si fyziologicky sedneme, když mi to voní. Mně nevádí, ani když mu třeba někdy smrdí z pusy, vždyť je můj, a beru to, jako bych to byla já. Minule mu z něčeho tekla krev a já, jak jsem mu to ošetřovala, jeho krev jsem zlízla z prstu, mimovolně, ani jsem si to neuvědomila – moje tělo. No dobře, jdu kouřit. Popřemýšlím, co bych ještě mohla napsat, nějakou vzpomínku, nebo tak...

Nic mne nenapadlo, jdu čist. Potřebuji pokročit o kousek dál, nějakou duševní potravu. Prohrabu se v mé malé knihovně. Jinak mohla bych si zase u Zuzky Antaresky udělat kurs, koncentrační a meditační techniky. Je to dost drahé, ale určitě to bude stát za to. Ahojky, jdu čist!

No, je sedm večer. Domalovaala jsem akt do baru, zase se vydařil. Vypila jsem dvě kávy – zabijáky a mám energie na rozdávání. Dnes jsem absolutně nic nejedla, jenom dvě lžičky toho pylu, abych měla nějaké živiny. Jsem nastartována, obarvila jsem se dolů pro Jarka, je krásně lesklá a tuhočerná. Barvím si také hlavu, měla jsem ještě jednu hennu, totiž za tři dny jedu k Jarkovi na tři dny. Poslouchám Dead can dance. Včera jsem usínala při Castanedovském shrnutí základního čarodějského učení a jsem nějaká sebevědomá a divoká. Uvědomila jsem si, že spoustu energie věnuji myšlenkám a lidem, kteří si to absolutně nezaslouží. Všichni egoisticky myslí na sebe a mně vnímají jako podřízenou (myslím zaměstnanci), která nemá vlastní osobnost a mysl. Nejsem k nim agresivní, jenom jsem začala být více výmluvná. Jsou ze mně nervózní, unikám jejich vlivu. Vila přesunuli na děčko, zřejmě ředitelka disciplinárně zakročila. Já jsem v tomto aktivní vůbec nebyla, ale když tak žijou a s manželkou své nahé fotky mají v klubu na internetu, kde zarábějí na poskytování sexuálních služeb... jsem ráda, že jsem Jarkova. Zítra jedu do baru, dostanu peníze. Marcel se dnes opil a na celou chodbu vykřikoval „Jebal by jsem!“ jak jsem se smála. Jdu vstřebávat Castanedu.

Uši a oči se mi probudily ostražitostí. Jardovi dělají televizi, a popří rozhovoru se mnou volal „Nemám. Budu doma.“ Ptám se ho – s kým mluvíš? „Nech tak.“ No s mou žárlivou povahou jsem si domyslela věty od ženy, která se ho ptala: Máš přítelkyni? Ale samozřejmě budu v reálu a počítám spíš s tím, že mu internet zapáljel Palo, „kamarád“, co si ho podplácí, a byl u něj, a Jaro se mi to styděl říct. Jaro využívá lidi. Já jsem mu řekla, že se těším na víkend, že v pátek se setkáme a on na to jaksi zmatečně, že neví, jestli nepůjde k doktorovi. Spíš si ale chtěl hrát na zaneprázdněného a nedostupného, protože po dvou hodinách mi napsal s láskou „Už to mám hotovo, pič.“ To je jeho osobní, domácí a uvolněný výraz, aby mě povzbudil – piča. Používáme hojně už deset let. Taky jeblina mi boдрým tónem řekne, když chce zlehčit situaci a zmírnit moje výčitky. Taky to funguje, protože mě to vždy uchlácholí a rozesměje. V našem pojetí to značí něco jako motovidlo, truhlík.

Jak čtu toho Catanedu, pulsuji energií, je tady na noční Vilko, zastavím se za ním. Mám strašně dobrý pocit z toho, že teď mi henna na hlavě pod igelitem a čepicí krásně proniká do vlasů, živí je, posiluje a barví. Miluji procesy, jenom ne ty soudní, cheche. Martinka ze sociálního mi asi zítra donese nové gatě, dnes jsem jí to připomněla.

Zapomněla na mne, takže prý dneska je půjde koupit (teda už dávno šla, chi). Fuj, motá se mi hlava z toho, jak jsem celý den nejedla, půjdu radši ležet, už jdu z rezerv, i tukových, chi.

Je krásné ráno, půl sedmé. Ještě je tma, venku mrazivo. Bouchají a pokašlávají tady na chodbě lidé, svítí mi do tmy malá žlutá lampka a vánoční barevné svítýlka. Jsem již

oblečená. Spala jsem pouze pět hodin, ale jsem úplně odpočatá.

Dnes je úterý. K snídani máme rohlíky s máslem a vajíčkem, těším se, po včerejším půstu. Pohádku Ronju si pustím až za chvíli, líbí se mi tohle ospalé ticho. Doslova cítím, jak saju z castanedovské tradice bojovníků sílu, cítím v sobě klid, který vyvěrá z pocitu neohroženosti. Teď k ránu jsem si vzpomněla na mou panenku, co jsme vyrobili spolu s mámou, byla z rezné látky, šaty měla z mé blůzky a vlasy z barevných stužek. Byla naplněná slámou a měla jsem ji strašně ráda, spávala jsem s ní ještě v osmnácti na internátě. Pak jsem ji darovala škole jako maturitní práci, maturovat jsem měla z výtvarné. Škoda...

Jdu si dolů dát udělat kafe, mám jenom zrnkovou a nemám ji ráda, tak šlohnou erární, instantní. Ať běhám, jsem trochu zmátožená.

Je osm večer, byla jsem v baru. Nálada byla velmi fajn a Vilko mi dal zase piva na sekeru. Teď mi tady chcípá nemocná babka, které jsem nachystala sůl do misky s vodou, aby si vypláchla dutiny, ale nepochopila, co od ní chcu, ač jsem jí to vysvětlovala jak dítěti. Nemá totiž kapky do nosu. Obrázky jsem odevzdala, byli rádi. Jarkovi jsem napsala takové krásné zprávy, že se musí mít velmi fajn... teď víc přemýšlím, nejsem vzbrklá. Totiž přestala jsem se s lidma tak osobně stýkat. Neodevzdávám se, své emoce a nitro. Castaneda je fajn učitel. Víš co? Jdu si dát to jedno perfektní pivo na balkóně a budu cítit, že jsem sama za sebe, ne pro druhé. Jako celý život...

Mám maximálně bdělou mysl, a musím se najíst. Mám na balkóně klobásu, ještě musím jít dolů za Zuzkou pečovatelkou, aby mi dala chléb. Cítím se velmi dobře, zejména potom, jak jsem teď spolubydlící řekla, že ji lituji. Nikdy bych si to nedovolila, ale ona minule rozšafně řekla, že mě lituje. Ať jde do hrobu, jsem teď hnusná. Celý den proleží a babře se se svýma šperkama na posteli, absolutně nic nedělá, jenom se nažere, vysere, a o osmi si myslí, že bude spát. No bacha, noční klid je až od deseti, takže zvesela svítím a poslouchám pěknou hudbu. Ty pivka od Vilka dobře padly, však jsem mu taky donesla krásné obrázky, chválil. Zuzanko moje Antareska, tak bych Vám povídala... ještě že mám Vás a Jarka. Nic víc nepotřebuju.

Dali mi rohlíky! Zůstalo z béčka, takže mám ke klobásce. Trochu mě začala bolet hlava, půjdu spát. Doufám, že ta ubožačka, co je jí mě líto, nebude stonat jako skoro každý večer, protože jí to hned zatrhnu, boha. Furt asi čeká, že jí někdo pomůže... marně. Když na ni večer přísně povídám, nestoná. Takže už vím, jak na seblítostivé batole ve věku šedesáti let. A nezapomínám, že mě lituje, chuděra. Pustila jsem si na videozvuku dešť, je to nádherné. Teď jdu jíst, a pak konečně ležkat, furt běhám. Tak krásnou dobrou noc, mně ty pivka dělají tak dobře, že ji takovou vždycky mám. Ahojky, dobrou noc.

Taak, namalovala jsem si padesáticentimetrovou obálku na tuhle knížku, obrázek půjde do baru, líbí se mi.

Jsem uběhaná, hyperaktivní, protože jsem vypila tři kávy. Martinka mi našla zateplené kalhoty v suterénu, jsou překrásné, takže už nemusí nic kupovat, řekla jsem jí. Zítra přijede tatínek, moc se na něj těším, do baru nepůjdu, neboť na druhý den jdu za Jarkem a tak či tak musím Terezece vrátit desítku. Udělám si nehty, vlasy a sprchování, operu si mikinu, zas je celá ušmudlaná. Joj, to zas bude po třech týdnech krásný víkend..! Už sním, a předtím nebudu den pít, protože pak se tak nedokáži těšit, neumím si to tak vážit. Je supr, že to máme takto zařízené, sice podléhám pravidlům,

ale můj niterný svět to nijak neovlivňuje, spíš naopak, jelikož jsem mezi bláznů, nepodléhám takové kritice okolí. Mám větší duševní a emoční svobodu jako kdybych chodila do práce, je to tady nestandardní. Teď večer ještě zavolám Jarulitovi a tátovi, máme pěkné vztahy.

Tak Jarito mi napsal, že dřímá a táta byl taky ospalý. To jenom já jsem nabuzena ze šesté kávy, a to je již deset hodin, volala jsem jim o šesté. Bože, nemám tabák, kouřím zase ten černý popel s tabákem z vajglů. Ještě k tomu je to mokřý, protože prší a navlhlo to, tak to skoro ani nehoří a musím tahat až mě koutky bolí. Ale tak nesmím být rozmazlená, no.

Jéj, byla jsem dole za Lubkou pečovatelkou, dala mi můj oblíbený bílý jogurt! Už jsem dnes jedla, večeri jenom. Pustila jsem si potichu na sluchátka Bay city rollers, mám pohodíčku. Ale půjdu číst. Zase Castanedu, mám z toho sílu a klid. Pozitíří Jarko, ach. Budu mít omnoho lepší pocit, neboť s Vilkem už nic není, klepli mu po prstech. Má teorii, že života se má užívat, jenomže jaksi zapomněl, že to otupuje radost a vzácnost okamžiků. Je zkažený, citově plochý, jako Ital. Nejsem absolutně moralistka, ale během života jsem zkušenostmi nabyla zdravé jádro. Nic mi neříká hýření, ne proto, že je to „špatné“, ale proto, že mi ho nikdy nikdo nezakazoval, ani sex, ani jídlo, ani peníze. Tudíž to není zakázané ovoce a nepotřebuju si dohánět resty z minulosti. Miluji se, když mám chuť, jím, když jsem hladová a spím, když su unavená.

Piju, když se chci rozveselit a něco zažít a čaj a odvary si dávám, když potřebuju očistu. Opravdu jím střídavě, úplně jsem si odvykla mlsat, protože ještě před třemi léty nebylo co. Všechno, co jím, si maximálně vychutnávám, nejraději v klidu, a při jídle zásadně nemluví. Představuji si, co jím, jaké to bylo v původní surovině. Tím mi to víc chutná. A snažím se, aby to, co jím, bylo lékem, ne jedem. Chuť mne nezláká, mám ráda klasiku a nepotřebuju nějaké nové chuťové zážitky. Nerozumím moc blbosti dnešních lidí, co žijí v nějakém uměle vytvořeném světě produktů, dovolených u moře (tam bych se totálně nudila, ještě k tomu nesnáším prudké slunce a turistický ruch, kde každý je nastaven užívat si a co si pamatuju, tam se ukazují největší úchylinky lidí), nějakých magorů, co prodávají sami sebe a své myšlenky jako influenceri a dělají tak ze sebe další výtěžek dnešní společnosti, produkt, který filosofuje o ničem a mluví, aniž by něco řekl. Jakoby z hovna šikovnými triky pro hlupáky dělali biznis pro sebe a své choutky.

Tuto dobu chápu, a vůbec mě nezajímá. Ze svých obrazů nechci a nedokážu dělat peníze a egopotrdzování, dost dobře stačí, že jsem si v každé chvíli vědoma sama sebe. V téhle mašinerii vůbec nefunguju, nejsem její součástí, vždyť i soudně jsem právně mrtvá. Nemám pocit, že jsem tím hendikepovaná, spíš tuto výjimečnost považuju za výhodu a nenásilné odtrhnutí se od společnosti ve svém vědomí, nejenom odmítáním, nebo distancováním se od standardu. Prostě necítím újmu, tím, že jsem pozbavena zodpovědnosti za právní úkony, jsem stranou všech úkonů, které mě vymezují v tomto státě jako občana. Ne, nejsem občan, jsem „samčan“, člen jenom svého světa, ne obce. Tím, že bych se rozčílovala nad světským řádem a přemýšlela o své bezmoci, bych mrhala časem; a neznamená to, že jsem egocentrická, popravdě takhle si uvažuju poprvé až v tomto deníku. Takže je to opravdu deník, žádné dopředu připravené šablony a opravování. Sice není až tak zajímavý, ale je upřímně autentický. I s odhalováním mé blbosti kombinované s lehce nadprůměrným IQ, jak mě zařadili. Celý život to na sobě vůbec nevnímám, akorát, že jsem možná o něco praktičtější, veselejší a klidnější, než okolí. A nedělám si starosti z blbostí, nač si emoce, náladami a myšlenkami vyrábět přitížení...?

Raději si vyrobím náladu pěknou. Tak budu svůj svět a ačkoli jsem čtyřicátnice, právě Teď mám konečně na všechno čas a potřebnou samostatnost na to, abych dále rostla, jak do hloubky, tak do rozptylu a rozhledu. Jsem koncentrována ve svém středu, nežiji nikoho život a nevěnuji se věcem, které se mnou nesouvisí, možná jenom občas. Když mám chuť, pomocí magie si posunu celkový ohniskový bod vnímání trochu stranou a hned jsem v novém, zajímavém světě, kde se nezměnilo sice nic, ale proměnilo se mé naladění, způsob vnímání, nebo vhledy.

Však mi také léta trvalo, než jsem se tuto schopnost naučila ovládat aspoň minimálně. Na víc nemám, nechci si nabourat psychiku a čelit problémům z toho plynoucích. Mám zdravou vnitřní brzdu, která mne chrání jak před zneužíváním a ubližováním od lidí, tak před mou vlastní excentricností a nepřiměřeností – teda mám zdravý sedlácký rozum a nohama stojím úplně pevně na zemi. Moje znamení je zemské a taky to cítím, bývám někdy těžkopádná a smyslná, nudná a líná. Je mi totiž se sebou dobře, a tak se cvičím a neustále překračuji své vlastní meze, abych získala nové dovednosti. Kdoví, jak využívám mozek; chtěla bych používat víc procent, i ty centra, které jsou běžně mimo provoz. Lidem někdy hodně hrabe a co koukám, myslí si, že jsou Spasitelé už jenom pro to, že mají půl novátorské myšlenky, která je navíc znetvořená vlastním fantasmagorickým spracováním nějakého století starého spisu z moudré knížky. Ach jo, kdyby se dnes každý nesnažil tak vyniknout, tak se ukazovat a prostě být ten Nej. Dnešní doba má jméno Nemoc ega. No dobře, půjdu číst, neboť už blábolím nesmysly a moc mě to nebaví, je to spíš takové povídání pro povídání a výsledek je nudná omáčka anotace pro knihu, chi. Jdu si pochutnat na jogurtě, jednu bafnu a zababuším se do peřiny, abych svou mysl ukolísala a poučila radami do života, které skýtá toltécké učení. Dobrou nůcku!

Jsou již tři a já nespím, jsem taková ochmelená, ale furt přemýšlím, mysl mám bdělou. Běhá tady po chodbě nemocný paranoik Palo, dnes blbne celý den. Je to příjemné, protože nejsem sama vzhůru. Poslouchám pohádky v básnickém zpracování od Milana Rúfusa, je to velmi uklidňující a domácké. O přestávkách mezi textem hraje krásná lidová, houslová hudba, ne folklór, ale umělecká, poetická, jako z filmu Babička. Sežrala jsem gumené medvídky a pobolívá mě z toho cukru zub, chi. Jdu se motkat, přemýšlet tak, že se do toho úplně ponořím bez sebereflexe a motkat se. Pomalu, bez vědomí sebe sama. Hučí vlak, venku jsou až čtyři stupně. Já tam teď vždy vyběhnu na cígu jenom v kalhotkách a tričku, hodně topí, takže se aspoň luftuju. Zítra jedu k Jarimu!!!

Už je večer, osm hodin. Jari je nervózní, zítra prý mi dá vědět, kdy přijede. Je nervózní z telefonování a myšlenek, které se mu honí hlavou, a taky tehdy, když nepije. Můj luxusní chlapík... umím si ho představit jako elegantního tanečníka, nebo zpěváka. Teď poslouchám Oldies party na rádiu Vlna a mám maximální pohodíčku. Vynadala jsem Tereze, protože mě nervuje. To její šeptání sama pro sebe mi pílí nervy a ona to ještě popře, svině. Pak se chtěla vetřít a jak jsem jenom sáhla po chlebu, už mi přála hnusně naučeně dobrou chuť. Boha, ona mě tak sleduje, že si nemůžu v klidu ani nic skousnout! Mám jí plné zuby a budou nová pravidla. Vůbec s ní nebudu komunikovat, seru na ní. Když ona není ochotna udělat pro mě to, oč ji slušně prosím už měsíc, já jí taky nebudu vycházet vstříc.

Teď si budu svítit a poslouchat, dokdy budu chtít, a žádné jemné chození a neslyšné zavírání skříňky, když ona si vkuse i po upozornění tříská. Jebu na ni a dost. A když bude zavýjet

ze spaní, zařevu na ni. Ale představ si to, jaká je ona drzá a jak se umí hádat, i když udělá chybu! Svině křesťanská!

No. Tatínek byl tady, donesl mi, ach, dvě séra na vlásky, jedno rozmarýnové s křenem, a jedno levné, za tři eura, stopadesát mililitrů. Už mám z něho krásné vlasy, lesknou se a jsou hebké, a zdá se mi, že i rostou. A řasy, pane jo, ty jsou za dva týdny dvounásobné, jak byli, co se týče hustoty i délky... používám na ně spirálu s bílým sérem Evelyne – 8 v 1. Nalakovala jsem si krásné ňochty, mám pěkné, upravené ruce, žádná špína za nehty. Jé, hrajou Elán, to jsem už dlouho neslyšela! Nesla jsem se s touto muzikou v proudu dní před čtyřmi léty ve městě na činžáku, když jsem bydlela s Jarkem a realita se mi prolínala s dětskými pocity a zážitky magičnosti celého světa. Tehdy jsem psala i básně, věk od pětatřiceti do osmatřiceti bylo moje, po dětství nejkrásnější období života. I tohle současné je pěkné, ale už ne tak.

Jarda řidiče nesehnal, půjdeme asi vlakem. Chandžička je černá, zítra ji ještě umyju. Táta mi taky donesl čistou vazelínu na ten krk, už není tak rudý a suchý taky ne, ten med pomohl a vazelína to dobije k promaštění. Mám i tabák a kolu, jak se mi žije! Jé, Fontána pro Zuzanu hraje, no fakt se cítím jako studentka na internátu, velmi, velmi psychicky i tělesně mladá... mám pěkný život, jak jenom vyléčená schizofrenička může mít. Nejlepší na tom ale je, že k vyléčení mi pomohli rodiče a hlavně já, svým houževnatým a neutuchajícím úsilím dát se do pořádku. Moje touha po pěkném životě a štěstí, spokojenosti, můj neochvějný záměr – to bylo desetiletí práce, až jsem mnohdy únavou padala naznak. Jarko můj to dorazil až k vyléčení, ale nechápu, že svým paradoxně hrůzným chováním ke mně. Avšak za tou arogancí, hrubostí, násilím a tyranii, bylo a je jediné – pravá láska. Když jsem to hned od začátku vycítila, zakousla jsem se do něj jako žralok, nepustila jsem ho, musel by mě snad zabít. Oběm nám jsem v prvním měsíci objednala z obchodu originál žraločí zuby, nosili jsme je na šňůrce. Píchal mě to do krku, chi. A až tehdy jsem si koupila první erotické prádlo. Chci teď koupit znova, ale o deset let odvážnější, pro prostitutky, s podvazkovým pásem. Čím je Jarda starší, tím je v sexu odvážnější, chci ho potěšit. Jdu bafnout, je mi velmi dobře, hrají Tublatanku z věku mých sedmi let. Jsem už opravdu stará, ale jaké je to krásné, jaké bohatství, sílu a mír v sobě nosím!

Dnes jsem pocítila dech jara. Bylo až deset stupňů a z balkónu jsem zaslyšela nové, živější zvuky, ruch. Kokrhání kohouta, troubení, dokonce, a to mi vlilo krev do žil, zpěv ptáka. No, už se konečně začne žít, budu klidnější, neboť v zimě nejvíc pracuju.

Budu nosit krásné barevné šaty, budu se víc módit, možná vyzkouším i nějaký nový styl malování očí. Barevný... chci, aby mě vyjádřoval, černé, dymové stíny nahradím něčím svěžím a veselým. V létě tady budeme mít řádně horko, svítí nám sem slunce, odpoledne. A možná mi vycházky dají i každý den, v březnu budu mít tu výstavu, tak snad jim to dojde, že nejsem zlobidlo, co se opíjí, chi. No, ale je jedenáct, půjdu pomalu spát, dnes jsem víc, než tři hodiny nenaspala. Furt mě tady znervózňuje ta bába, vrtí se, přehazuje, vzdechává a cítím z ní energii jako z mraveniště, z těla i mysli. Už zjistila, že na mne citové vydírání ani manipulace neplatí. Teď jí to dělám schválně, to rádio, světlo. Jak je ona sobec a nepřizpůsobí se mi, tak i já odmítám omezovat se kvůli ní.

Jdu se ještě motkat, už jsem myšlenkami u Jarka. Jenom patnáct hodin už.

Ah jááj... to bylo krásně...!

Až teď mi, o deseti večer, přešla opice, motala se mi hlava, těžko se mi dýchalo a celkově mi bylo ze všerejšku hrozně

špatně. Byli jsme totiž s Jarkem v jeho rodné vesnici, šel za bratrancem. Pila jsem celý den a smíchala pivo, rum a ještě něco tvrdého, a všeho bylo hodně. Sedli jsme si i na stanici, a byla jsem s Jarkem ve městě na starých známých místech, no úžasné. K němu jsme šli autobusem. V březnu půjde na zákrok, protože mu našli krev v stolici. Moje zlatíčko, bude v anestéze. Stydí se tam vysvléct.

Teď jdu spát, jsem hodně unavená, už se těším na usínání...

Je šest ráno, pustila jsem si filmovou pohádku. Jarda taky ráno kouká pohádky, i na vojně je koukal. Jsem ještě přitřeštěná, dobře jsem spala. Půjdu asi dolů dát si spravit kafe, už nemám. Mám touhu po lidech, po společnosti. Ještě si namasíruju vlasy s tím sérem.

Bože, jak jsem já osprostěla u toho Jara, hehe. Jenom pomalu se mi rozhýbává mozek. Malovala jsem, je to pěkné. Té babce na pokoji jsem hnusně vynadala, protože si furt povídá sama pro sebe a ještě se mi směje do ksichtu. Pak se rozbrečela a vůbec mi jí nebylo líto, je to kus masa bez mozku. Šťourá se s chutí ve mně, čumí celý den a já už ji úplně ignoruju. Svítím, kdy chcem, pouštím, co chcem, a ten pytel celý den leží. Ať, kašlu na ni.

Zítra asi půjdu do baru, měla bych dostat peníze. Nějak po víkendů nemám na pivo chuť, ale však dostanu. Mám tam dluh, proto jedu. Mám takovou zvláštní, uzavřenější náladu a moc si nikoho nevšímám. Ani se tolik neusmívám, nemám chuť vyměňovat si energii s lidmi, jsem sytá. A klidná, chci samotu. Jarda je ok, před hodinkou jsem mu na dvacet sekund zavolala, abych jenom slyšela jeho hlas, a byla jsem spokojená.

Taková endorfinová injekce, chi. Asi si večer zase budu číst toho Castanedu, přináší mi to zdravou měru agresivity a nejsem taková rozlitá v citech, přeslazená. Dala jsem si na poslech nějaký ambient, mám tu pohodu. Nějak mi nechutná jíst, už asi týden. Dobře, půjdu si počíst, teď mám chuť přemýšlet.

Za třičtvrtě hodinku jedu do baru. Jsem vymalovaná, navoněná a dobře naladěná. Jediné, co mi chybí, je tabák, kouřím takový starý s popelem. Jaj, už se těším na pivko. Včera večer jsem meditovala a vzbudila jsem se na to, jak mi Vilko přeje dobré ráno. Usmívala jsem se na něj jak po vrcholu a on mě brnkl po nose, chi. Táta mi koupil hennu, ale přijede až pozítří, já si normálně takhle odvykám od tabáku. Mám tady krásně uklizeno, čisto, a pěkně. Jsem trochu nejistá, protože nevím, jestli bude bar otevřený. Jako mohla bych si koupit tabák a měla bych klid, ale radši půjdu do společnosti. Na pivo sice moc chuť nemám, ale to třetí už vždycky chutná dobře, tehdy je už žaludek omámený. Jdu si sadnout na balkon a zapálit si, nějaká jsem netrpělivá. Ještě půlhodina. Pustím si Nazareth, beru i dva obrazy. Dluh mám čtyři eura, takže mi zůstane šest, děleno euro padeseť to je na čtyři pivka. Ajoj, drž palec.

Teď jsem příběhla, všechno supr, jenom Vilko dole, co mi dával večeri, mi povídá, skoro jsem ti dal pusu. Vyvalila jsem oči a začala se smát. Teď je to tady akční. Mám butylku v kapse, bude se pít Vodka. A v baru jsem měla pět piv. Bavili jsme se o vážných věcech, o financích, o politice. Vilko je přitažlivý svou přímostí. Já jdu pít, a poslouchat Boney M, Nightflight to Venus...

Je půlnoc. Dobila jsem ploskačku, vodku. Teď právě jsem byla dole za pečovatelkou, protože právě teď nám tu zemřel jeden stařík, a byla z toho rozhozená, uklidnila jsem ji a už se zase usmívá tím svým úsměvem. Je to strašně hodná žena, měla rakovinu a musela se učit chodit, a teď vypadá jako modelka. Hanička, andílek ji nazývám. Půjdu spát, ve čtvrtek bych chtěla být s Jarkem, tak jsem tátu přemluvila z návštěvy

na čtvrtek na zejtra, nemám totiž tabák, vůbec. Tak řekl, že možná přijede, když se bude dobře cítit. Jsem už groggy, půjdu si lehnout... dnes pět piv a dva deci vodky, mám tak akorát. Všechno je jinak v pohodě, takže fajn. Dobrou.

Ty kokos, ještě ne dobrou. Zaboha nemůžu najít prázdnou ploskačku, hledala jsem všude, i v koši na záchodě, i dole v koších. Mám ale dojem, že jsem ji v jakémsi polobdění vyhodila do popelnice, kde jsem ji i vyhodit měla, na terasu. Tak je asi dobře, totiž nikde ji nemohu najít. Jdu si ještě zakouřit poslední tabák, doufám, že táta zítra přijede, neboť jsem nuzná a ubohá. Ještě si půjdu dát sérum na vlasy a řasy, a pak meditovat. Ano, meditovat, neboť díky večerní meditaci jsem měla hezké sny a krásné ráno. Ahojky.

Právě si dělám pěkný večer. Už asi dvě hodinky mám na hlavě barvu hennu, pod igelitem a zimní čepicí. Nechám si ji celou noc, ať mi vyživí i zabarví vlasy, přidala jsem do ní i trochu oleje a skořici. Med nemám, s ním by byly vlasy ještě hezčí.

Byl tady táta, ten mi ji donesl, mám ještě jednu. Konečně mám tabák, celý balkon jsem uklidila od bordelu. Dal mi taky deset eur. Jarko se zítra setkat nechce, nemá čas. Tak asi konečně budu zanedlouho moct koupit to erotické oblečení, potřebuju dvacku. Zítra dostanu deset, takže to by jsem měla, jenomže já chci jít na pivo. Nějak to nevychází... no, uvidím, jinak to by mi měl koupit Jaro, je blbej. Nevadí, já jsem prostě v tom vztahu aktivní a absolutně soběstačná. Poslouchám klidnou meditační flétnu, a spolubydlíci si už nevšímám, vůbec se na ni nesoustřeďuju, takže jsem zase klidná. Mám i gumové medvídky... táta se cítí dobře, dnes byl veselý a ukecaný, byl tady dlouho. Byla právě valentínská zábava, je jedenáctého února. Tak nám to tam hučelo, to Vilko dělal hudbu a světla, a mrkal na mne. Myslím, že tam byla i jeho žena, přišla za ním taková žena, malá, černá, a postavila se před něj až příliš blízko, cosi mu povídajíc. Ten červený krk je už úplně v pohodě, hladký a bezbarvý, pomohla mi kosmetická vazelina. Už ani nespědí, takže do jara už nebude nic poznat a můžu si dát pěkné šaty. Teď má být tepleji, a už opravdu zpívají ptáci, už nejsem tak aktivní a po nervnosti z chladného nepohodlí mě ukolébavají i přes den líné zvuky z okolí a mírné, ač upršené počasí bez větru. Za Marcelem, co mi zalévá kafe a já mu dávám cigarety, byla dnes zase máma, nadávala mu a vyfackala ho, žeprý je blbý a hmká si sám pro sebe. To má asi nějakou furii, prý má nebezpečnou rodinu a je rád, že je tady. Není vůbec nějak moc nemocný a je ke mně příjemný, a to pořád.

Malovat se mi vůbec nechce, mám spíš studijní náladu, čtu o meditaci a po půlroce jsem chvíli meditovala, pak mi nelétají myšlenky, dobře se soustředím a nevzkypím hněvem při blbostech. Jsem taková prázdnější, ale to mi neubírá na vášni, teď u Jarka jsem už podruhé tak tekla, že jsem namokřila plachtu pod sebou. Začínám mít i víc erotických choutek, cítím ji častěji a víc. Jinak pije se tady na domově celkem dost, Bětka dva dny po sobě přišla opilá a Marcel si dá ploskačku asi každý druhý den. Pak vykřikuje, hehe. Je tady jedna pomocná pečovatelka, říkáme jí Zubatá. Je vcelku mladá a má nepříjemný, zlostí podbarvený autoritativní tón, a furt je nasraná. Dneska na ni Maroš, co bydlí s Marcelem, hrozně oplzle nadával, protože mu spřeházela, pobrala a povyhazovala osobní věci. Já už jsem ji také vynadala, protože se mi srala do toho, co mám na stole. Její poznámky, skoro povely a řeči jsou strašně nepříjemné, a to všem, počítám, že za chvíli poletí. I Bětka se s ní včera povadila, asi má problém s každým. Strašně je přecitlivělá na to, jak se k ní chováme a neumí se odosobnit v rámci práce. Taková frustrovaná, negativní ženská.

Dnes si budu také lakovat nehty, už jsou trochu oprýskané. Řasy mám z těch sér už dvounásobné, je to moc pěkné. Jdu si zakouřit, konečně znova zažívám tu pohodu a spokojenost bez myšlenek, zintenzivněné vědomí přítomnosti a dokonalou radost z maličkostí. Meditovat přestanu vždy, když mám už období otupenosti, nebo vyvíjím dost dlouhodobého úsilí a potřebuju si odpočinout. Tehdy prostě žiju méně kvalitně, vracejí se mi ale vzpomínky na život s Jarkem, na mládí. To si užiju a pak šup hop znovu do svého jádra a zdraví.

Jinak víš, co je sranda? Když si ta babka uvědomila, že s ní nekomunikuju a nevšímám si ji, přestala si mluvit sama pro sebe, sténat nevolí a ochkat starostmi. Prostě se tak jenom dožadovala pozornosti a úlev, pomoci a stále něčeho, stále by přijímala a ani zbla nic nedává. Teď je odkázaná sama na sebe a už neotravuje. A dost o ní, zbytečně mrhám časem a papírem. Konečně jsem, odkdy je tá bába tady, zapálila vonnou tyčinku růži, ať to tady vyčistím od toho jejího falešného náboženství. Soucit nesoucit, ale já kvůli ní nepříjdu o radost ze života. Kromě toho, každý si zodpovídáme za svou karmu a neseme si jenom to, co si zasloužíme. Karmická nemoc, kterou jsem překonala já, vznikla ve mně samotné a nikdo na mne nikdy nebral moc ohled, zejména rodina ne. Abych přežila, musela jsem se naučit být silnou, a když vidím slabochy, kteří škemrají a spoléhají se na pomoc od čeho a kohokoliv, zatěžujíc tak svou neschopností jiné, dělá se mi špatně od žaludku, klesá mi vitalita a stoupá tlak.

Přirozený výběr podle Darwinova teorie je to, co mělo tady zůstat, protože nakonec budou největší práva na normální život mít jenom paraziti a vředy na společnosti. Nevytvoří svou zvráceností nijaké hodnoty, jenom nás ostatní budou táhnout do bažin, využívajíc naše zdravé a vitální schopnosti. Takže Buddha byl sice velmi soucitný, ale my, ostatní, co nejsme z bohaté královské rodiny, si tento luxus spolucitění nemůžeme dovolit. Nebyla jsem předtím takováhle, ale umřela a onemocněla bych, kdybych dodržovala opravdu všechno, co se píše v moudrých knihách. Ty knihy totiž napsal někdo, kdo má úplně jiné emocionální potřeby, jinou povahu, zdroje příjmu a kulturní vsazenost jako já. Málokdy jsem někoho napodobovala. Zajímali mne spíš techniky ovládnání své mysli, abych si mohla pak vlastní pravidla utvořit sama. Nejsem žádný rebel, ani protestující. Jsem spíš samorast, který se má rád, ale zdravě. Jak jinak bych potom mohla mít ráda „své“ lidi..? Mám šestý smysl na lidi, a nejvíc se odděluji od lidí, které s druhými manipulují. Přehlédnou každé pozlátko, faleš a divadýlko a když se na to soustředím, vidím až do morku duše. Ano, možná jsem nelítostná, ne však krutá. A po těch letech přeměňování se nemám už výčitky, když se nelítostně chovám, bez soucitu. Já totiž vím, komu soucit musím, a komu nesmím dát.

Chtěla jsem být kdysi hodná a dobrá, a zůstala jsem osamocená, nemilovaná a nešťastná. Nakopl mě Jarko, ten totiž hodnou ženu nechce. Chce žensky lstivou, energií sršící a šťastnou bytost, proto, abych s ním mohla být, jsem se takovou udělala, chi.

Jinak dnes jsem se posrala z večere, asi mi ta vodka ze včerejška otráвила vnitřnosti, haha. Vlastně jsem meditovat přestala, abych vůbec měla co psát, abych měla nějaké myšlenky, to vím jistě. Začínala jsem být prázdná a vytrácela jsem se, takže o mně ztrácel zájem Jarko i otec. Jakmile jsem začala malovat, tvořit, uvědomila jsem si lépe sama sebe, své pocity a tím pádem i potřeby. Už jsem skoro nijaké neměla, a život se začínal stávat plochým, nezáživným, nudným a až tak mě nebavil, ačkoli nešťastná jsem nebyla. Začínala mi chybět fantazie, a vůbec jsem ztrácela zručnosti v komunikaci

i v orientaci v proudu života. Chyběl mi ucelený náhled na můj současný život, na mou povahu, a tím, že jsem se necítila, necítila jsem ani ostatní a tudíž se k nim neadekvátně chovala. Začínala jsem žít v jakémisi vzduchoprázdňě, nepohodlně, odosobněné a chladné existenci. Teď se jenom naučnu meditaci, když potřebuji tyto vlastnosti a stavy na uklidnění nebo růst, ale soustavně bych v nich žít nechtěla. Jako mladé se mi velmi těžko zachycovaly mé myšlenkové pochody, introspekce, na papír. Neuměla jsem najít ta správná slova, a už vůbec ne vyjádřit komplikovanou úvahu. Tohle vše mě naučila Zuzka Antares, vlastně je to již dvacet let, co se známe a komunikujeme spolu. Je najvzácnějším člověkem mého života, co se týče mého růstu a vytváření si příjemného naladění. Nemám pocit, že se svou mírnou hypersenzitivitou jsem sama. Je to dobré, všechno je dobré.

Je půlnoc, nehty mám už krásně nalakované a přeschlé. Jenom jsem tak přemýšlela, jak tak kouřím na balkóně v tričku bez rukávů, proč kleju a proč slovám nepřipisuju takový význam. Když jsem se po roce vrátila z ciziny, neuměla jsem se dobře vyjadřovat, protože jsem tam neměla možnost mluvit mateřským jazykem a tehdy ještě nebyly chytré telefony; i tak jsem na Slovensku nikoho neměla a s rodiči jsem mluvila velmi málo – bylo to drahé a ani nebyl moc důvod, máma dlouho nevěděla, že jsem odcestovala. Po návratu jsem byla dost vyděšená z tamějších zážitků a mluvila jsem spíš v symbolech – neuměla jsem dobře anglicky a naučila jsem se používat jenom jednoduchá, základní slova. To byl asi i důvod, proč mi na komisii ten důchod nakonec přiznali. A ještě k tomu jsem se věnovala buddhismu, kde slova neznamenají skoro nic. Tam jsem se naučila silně při kontaktu s lidmi, slovním, nebo i fyzickým, mentálním, používat intuici. Pak jsem se nesoustředila na myšlenky a obsah slov, ale na výrazy tváře, to byl totiž bez znalosti cizí mentality i řeči, nejjistější způsob, jak se vyhnout nedorozumění, nebo nebezpečí. Tehdy jsem měla podivnou změřt artikulace, mimiky i afektů tváře.

Mluvila jsem pohledy, zvlněním úst, nebo rukama, a doteď umím velmi dobře mluvit mimikou; to je taky důvod, proč jsem Jarka, který těžko komunikuje, okouzliila, řekl mi to. Jak jsem se začala učit magii, nešlo mi do hlavy, jak Slovo může mít takovou moc. Vyvolává mentální představy, asociace a pocity. A tak, jak jsem byla rozintuitičněná, se mi postupně velmi fajn zdařilo používat slova. Mnohdy to byla jakoby malba, já jsem měla fakt originální jazyk, někdy těžce pochopitelný, protože mé myšlenky byly neovlivněny okolím, byly také komplikované a až příliš hluboké, jak jsem se setkala s vlastní smrtí a taky nemožností spolehnout se na můj tehdejší, nezdravý a iracionální rozum. Byl plný vplyvů nevědomí, moje emoce zodpovídaly živému snu a byly nepochopitelné – vyplouvaly ven z temné části duše jak se jim chtělo – prostě neměla jsem hranici mezi vědomím a nevědomím, proto jsem tehdy měla štěstí, že máma byla stále nablízku.

Ona mi byla dosti podobná, ale uměla fungovat samostatně, takže i přes pocit, že se na ni nemůžu spolehnout, jsme si vedly celkem fajn, i s domácími mužskými pracemi a bez kontaktu s muži, co trvalo asi deset let, jsme nezjančili. Deset let jsem četla knížky, chodila do přírody a nepila, prováděla rituály a ponořila jsem se opravdu hluboko. Když jsem od mámy odešla, byla jsem vnitřně a lidsky vyzrálá, jenomže zkušeností jsem měla prd, zejména se vztahy. Teď se to doběhlo, jsem přesycená lidmi a jejich soukromím. Z mé hluboké introverce se tak postupně, necitlivým světem a četnými pády a selháními, stala velká extroverce. I proto jsem tak protivná k citlivým

lidem – sama jsem kdysi byla taková. Nevzpomínám si už na ten tehdejší pocit ze života, ale považuji za dobré otupit citlivost, zejména na své vlastní ego. Pak citlivost k lidem a světu vzroste a člověk může světu mnoho přinést. Nenávidím lidi, které druhé tahají ke dnu. Já, i když jsem byla kolikrát na dně, jsem sílila spolu s tím, jak posiluji okolí. Sebelítost je sebevražda a vede do pekla. Vůbec nepláču už asi tři roky, nejsem vůbec zablokovaná, ani nic nevytěšnuji – není co, vším si projdu nejraději hned a i to sakra nepříjemně procítím až do dna. Prostě nebývám smutná ani skleslá, jediný můj nepříjemný pocit je hněv a nuda. Úzkost, pláč, smutek a bolest ve mně dokáže vyvolat jenom problém s Jarkem nebo tátou, jinak jsem imunní.

Bože, já jsem si kdysi zatěžovala mysl tak vážnými a náročnými věcmi, že jsem se tak vycvičila, že to, co jiný těžko pochopí a ještě má z té témy doslova hrůzu, já jenom přeletím a i tak mne to nezajímá. Vybojovala jsem v životě velkou, velkou bitvu a teď si žiju moc dobře, vše zlé pominulo, už to se sebou netahám. Otevřela jsem vlastní přečpanou Pandořinu skříňku a noční můry jsem si dodatečně odžila se vši k tomu příslušející nádherou, aby mne už nemátaly, hlavně tehdy, když to nejmén čekám. Dobře, jdu spát, je půl jedné a už mám unavené oči, dnes hodně čtu. Dobroučkou.

Ach jo.... já teď léčím babičku. Mnoho síly jí teď dávám, povídám o Kristovi, o Ježíšovi... byli to krásní lidé, kteří chtěli, aby jsme by byli šťastni. Povídám to teď babičce při krásné meditační hudbě a ona si ulevuje slabým sténáním. Dnes jsem jí hodně vynadala za to, že mě litovala, jak mi říkala, za to, že prý trpím za to, že jsem ublížila. Ty brdo, a komu..? Jak to ona se svým nemocným mozkiem ví..? Ano, ublížila jsem opravdu, ale jenom jako reakci na ublížení stokrát větší od Těch lidí. Vidíš, já se nad tím zamyslím a neodsudzuji ji, možná má spirituální vnímání. Teď dělám pššššt, protože chce spát a přehazuje se, jako obvykle, celou noc. Podali jsme si ruky a byla moc přítulná, ale je hloupá. I teď na ni stále mluvím, aby pěkně spinkala, o Bohu a příjemných věcech, pustila jsem překrásnou meditační hudbu. Psala jsem mojí Zuzce, zlatičku, co mě vždycky podpoří a nikdy nenechá v trápení. Chce, abych pracovala, takže psaní je taky práce, hm. Ach Bože, Terezka se přehazuje, sténá, a je nepokojná, tak jí povídám, ať myslí na Ježíše a pana Boha, jak ji miluje. Zdá se mi, že nevěří zcela upřímně, jinak by byla klidná. Mně se to tak dotýká, když je nervózní, nebo sténá. Mám tehdy pocit, jako bych jí musela pomoci. Ach, tak jsem se teď dozvěděla, že má sopl a proto se mrví. Ona si vykřikne, když ji něco trápí, to je supr. Na Jarka teď nemyslím, on si poradí.

Ach, ta píča. Musela jít na záchod, já jsem tady v hlubokém tichu, a ona mi řekla, že se vzbudila na můj hlas. Jako kdyby tady ona nechrápala, nevzdychala a nepovykovala celou noc. No nic, má halucinace a já se víc nestarám, nejsem doktor. Takže vždycky trpí ten, kdo pečuje. Ano, nemám to zaplacené, neumím to dobře, ale efekt je výrazný a pozitivní. Proto se tady sociální pracovnice (nebuďme zvrhlí), ke mně chovají hezky a s respektem. Mám, mám konečně svoji hodnotu... (V buddhismu to znamená, že dokáží potvrdit svoje ego). Jarko je opilý, protože jsme vyhráli hokej a píše mi nesmysly. Když jsem mu pro jistotu zavolala, na mé krásná vyznání řekl, že píšu kokotiny a nerozumí tomu. Byl v příjemné náladě. Ale rozumí, jenom ne intelektuálně. Nějaká ta slovíčka vycítí. Je to strašný blbec, nedokáže pochopit mé myšlenky, a mně to vyhovuje, protože cítím jeho surový, nezkažený cit a osobnost. Můj poklad. Já tady boha píšu celou mou duši, vážíte si té otevřenosti..? Nemám co skrývat, jsem přefiltrovaná skrz naskrz, abych mohla dostat

ty hloupé peníze na žití. Už vidíte, že důchod znamená mnohem víc, důchod je ohrožení vlastní důstojnosti, jste zařazeni mezi spodinu, která nic nepotřebuje. Nezávidíte prosím peníze, almužnu od státu, nestálo by vám to za to. Važte si, že jste svéprávní. Já se nemůžu vdávat... soud to tak ustanovil... nemůžu si vzít půjčku, nemohu nakládat s hotovostí vyšší než třicet eur... stálo by vám to za tu svobodu, oddělení od společnosti..? Mně to za to stojí, protože od šestnácti se věnuji buddhismu, a chtěla jsem žít v klášteře. S mou vášnivou povahou mi to nevyšlo.

Ale, vulgárně, můžu srát celou společnost, protože už jaksí nejsem jejím členem, a to bylo docíleno násilím. Byla jsem pro ni nebezpečná..? Těžko říct, ale kontakty se zahraničím a s pofidérními kruhy... nebo taky že táta zacvakal, ab soudní spor dopadl v jeho prospěch a nemusel mě ze zákona finančně podporovat..? Soudní znalec, co mi vystavil neschopnost, pan Strhan, byl vyhozený z psychiatrické léčebny pro brání úplatků. Já to seru, to je prostě proud života, a já se vynasnažím, aby byl pěkný, ačkoliv mnoho lidí mělo zájem se ochránit před pravdou. Máma mi kdysi řkala, a celá se při tom roztrásla, že můj otec ji kdysi skoro zabil, ve sprše, tak jí z toho bylo špatně, že mi nedokázala víc říct. Co jí tam chtěl hodit fén..? věřím tomu, neboť jako dítě jsem zažila, že jí vyhrožoval ostrou zbraní, a ona se zamkla v ložnici. Nu, všechno to pomínulo, táta je dědek a už si na to asi nevzpomíná.

Tím, že sem chodí za mnou, mezi dementy, si zvykl na přirozené projevy lidí a ta jeho agresivní tvrdost vojáka... jaksí odezněla. Já ho uvolnila, já se vždycky postarala o psychickou pohodu při setkání natolik, že neměl tiky a cynické projevy sebeovládání, když myšlenky ubíhají směrem jenom k přežití. Teď je to můj hodný táta, měkký, jaká je jeho přirozenost, nemusí už bojovat, zaslouží si to. A máma... ach, kdybych jí dovedla pomoc. Jenomže trpí hraničnou poruchou osobnosti a úzkostnou depresí, ale vztah s drahou, kdysi drahou dcerou... ačkoliv měla od ní modřin, fialovočerné, na hřbetě... ta dcera je tu pro ni... víckrát jsem zkoušela se jí ozvat, žádná reakce. Trpící, zatrvzelá, otupená a zoufalá. Nechci ji nechat takovou umřít, má dobré srdce, jenom jak se k ní dostat..? A ublížil by jí kontakt se mnou..? Moje jediná máma... odmítavá k mému citu k ní a odmítající můj život, protože nejsem podle její představy superkrásné a supersilné ženy s posvátnou duší... Nikdy nevěděla, co ode mne chce, uměla jen rýpat do špiku svědomí a chtěla Sterilnost, protože sama byla znásilněna vlastním otcem. Takže jsem podle ní měla být čistší než zdravé dítě... netolerovala lež, ani to, když jsem jí namísto půl litru vypitého mléka řekla, že jsem vypila jenom dva poháry... protože mlíko zbožňuju a neměli jsme peníze. Já se omlouvám, píšu podnapilá, gramatika a písmenka mi ale fungují perfektně. Možná vám něco dám, možná zamyšlení, že to, co máte, je luxus. A to, že můžete na sobě pracovat, aby jste byli šťastní, a nikdo se do toho nemusí starat. Jdu si zakouřit, chi...

No, a teď ze sladkého zamýšlení se zpátky do reality. Za chvíli nebudu mít tabák. Možná, Možná mi zítra, jelikož je víkend, ještě dají peníze, mám tam už tuším do konce měsíce jenom dvacet eur, a to je třináctýho. V sobotu je Valentýn, pitomý americký svátek, ale Jarko ho vnímá. Také Možná. Takže snad budu mít základní potřeby. Už mne nebaví koukat se, jak jsou lidi rozmazlení a stále jim něco chybí... já mám osmdesát eur na měsíc a nechybí mi skoro nic, jenom ten tabák. Protože taky potřebuji uvolnit se ve společnosti zdravých lidí... asi seru na to a budu mít zase mnišský režim. A Nebudu nešťastná, prostě to přinesl život. Je mi trochu smutno, jsem tak strašně osamělá v mých myšlenkách,

málokdo mi rozumí, vlastně skoro nikdo. Ale; mám tady chlebík, pikantní dietní salám a syr, tak si s knížkou udělám pěkný večer. Lidí jsou hloupí, není dobré je následovat, protože jsou nešťastní. Dnes mě v baru dost odmítali, bezdůvodně. Měla jsem peníze, takže nemám žádnou sekeru, a Vílkovi, majiteli, jsem rošťácky řekla, že je dobrý barman. Bavili se s nějakýma sladkostmi z automatu a nikdo mi při odchodu neodzdrazil. Taková osamělost, víš. Kdybych se utápěla v tomhle pocitu, tak na lidi dělám smutné psí oči. Ale já sem silná, tak jim nadále budu dávat veselost a teplo. Dobrá, jdu se najíst, možná mně ještě napadne nějaká blbost, kterou zde zapíšu.

No, už jsem úplně přizemní, napadlo mě akorát to, že od rána jsem nic nejedla, jsou dvě ráno a zažila jsem aspoň nějaké uspokojení smyslů. Pivo to nebylo, nechutnalo mi, pila jsem ho jenom pro efekt změněného stavu vědomí. Půjdu spát, smutek mi zavírá víčka. Ahojky a dobrou nůcku.

No proboha, to co jsem včera psala??? Není to zase až takové od věci, ale je to hnusně napáchlé chlastem. Fuj.

Dnes mám takový celkem fajn den, bylo jedenáct stupňů a slunce, byla jsem líná. A... zítra možná jedu za Jarkem. Uvidí, jestli mu to vyjde, je sobota a bylo by to na pět hodin, jenom ten odvoz. Ach, potřebuji se s ním milovat, spíš duševně, splynout s ním. Zítra bude taky jedenáct, tak si dávám síťované punčochy, kraťasy a medvědí bundu. Vždyť mi i tak budou koukat jenom stehna, mám čizmy. Pustila jsem si velmi zváštní „hudbu“ tibetských mís, je to hluboké, meditativní a kouzelné. Nemám vůbec chuť na pivo, hnuší se mi. Když si představím, že bych z té hořké, trpké chutě byla zase debilní jako včera, toužím jenom po uspořádanosti, zdravoti a normálnosti. Stereotypu. Jarek mi dnes napsal pěkné zprávy, zítra je ten blbý americký svátek zamilovaných. Vlasy mám tmavé a dole jsem se dnes zabarvila taky, chi. Ach, mám tabák. Mám dost prázdnou mysl, a to není ani deset. Včera jsem to přehnal, tak je teď oblblnutá. Myším, že si půjdu radši čist, meditovat nechci, protože pak zapomenou na změny, které jsem už pár dnů započala. Až se z nich stane návyk, pak. Mne vlastně velmi nezajímá ta milující část buddhismu, ale techniky práce s myslí. Ono to při úspěšném provádění z toho vyplyne samo, to už znám. Jenže se pak cítím trochu hloupě. Ale znám i to, že tehdy mi je to úplně jedno. Nějak extra teď netoužím po té blaženosti, kterou cvičení přináší. Zajímá mě teď fakt praktická stránka a výsledky, které je možno dosáhnout. Nemám dobrou knížku, do blbostí na vlasy jsem už investovala dost. Nějakou novou si pořídím z knihobotu, i když v této oblasti dobré autory moc neznám. Já jsem ale idiot!

Teď jsem si vzpomněla, že pokud jsem ji nedarovala, mám jednu výbornou, zdá se mi, že je o dzogčenu, ten je perfektní. Ani nevím, jak se jmenuje, ale znám obal. No dobře, dřív, než mě začne brát na spánek, jdu na ni.

Ježiš, konečně jsem v teple. Mám zmrzlé prsty a je mi dost fyzicky i citově zle. Dnes jsem čekala Jara, je Valentýn, svátek zamilovaných. Nepřišel, napsal mi, že to nevyjde, ať jdu do šenku. Šla jsem opravdu do baru, půjčila jsem si peníze. A ten blbec mi za to vynadal do zprávy v telefonu a řekl mi Sbohem. Tak to už i já mám svoji hrdost, nejsem na špagátě a furt podle jeho vrtochů. Napsala jsem mu asi dvacet reálných, dost nepřijemných zpráv, protože rozumíš, on na mne sere, ale nedovolí mi, abych žila. Mám ho plný zuby a nevím, nevím, jestli to neskončím. Nevěnuje se mi, ale chce mě furt ovládat a sledovat každý můj krok, to už není ani žárlivost, to je fakt psychopatie. Vůbec si mne nezaslouží, vždyť řekl, že kdyby mu nějaká dala ponuku, že to hned využije. Teď má hraničně zvětšenou prostatu a když mu na ni dají léky, bude impotentní. Já pro něj ty léky mám od otce,

aby Jaro nedostal rakovinu, ale on bez toho, aby mu stál, necítí vlastní hodnotu. Boha, jak jsem na něj nasraná. Tak on to pojebe a ještě obviní mně! Vilkovi majiteli baru jsem upřímně povídala o svých těžkých zážitcích ze života, a tekly mu slzy. Když jsem se intuitivně zeptala, co je, řekl, že si utírá oči od únavy. Lhal. Tak se oči neutírají. Plakal. Je to velmi citlivý a férový chlap a teď, na Valentýna mu jeho žena velmi vynadala. Ona je mladší, plná vášně a tvrdosti, a soucit s druhými nastupuje tak po čtyřicítce. Zhasla nám televize a Vilko zíval a úplně se uvolnil, že neví, co mu je. Já jsem věděla, totiž moje povídání působí na lidi jako diazepam, tak mně i přezdívali v útulku. Klidné, uspořádané a pečující. Měla jsem dost peněz, takže nemám sekeru a vážím si Vilka, protože ačkoli je bohatý a stále cestuje po světě, má dobré, soucitné a zdravé srdce. Vyptává se sem tam na Jara, a není s ním spokojený. Taky mi řekl, že možná bych si mohla najít svou spřízněnou duši... Na to jsem mu já řekla, že to půjde v mém věku velice těžce, nikomu totiž nevěřím. Že vlastně nikoho ani tak moc nepotřebuju, jsem samostatná jednotka. Mně jde totiž víc o cit než o sex a on to vycítil. Je to velmi hodný muž.

Ano, já jsem sama. Nemám muže, mám jenom kamaráda. Ach bože, Vilkovi tekly slzy... tak jsou i hodní muži. Za to jsem se mu snažila poradit ve vztahu, jako muži, jak se dalo. Sice ten dnešní romantický svátek vypálil úplně jinak, jak jsem chtěla, ale byl dobrý den. Vilko bude mít krásný obraz.

A já jsem sice sama, ale zároveň ne – mám tu Marcela, Maroše a Palka. Jinak dnes jsme si s Marcellem povídali a prý má taky latentní paranoidní schizofrenii.

Jenomže on je odtud, ze Seredě, a tady je úplně běžné, že se lidi pronásledují, a zejména kvůli maffii a drogám, a v tom, jak mi říkali, Marcel jel. Takže další špatná diagnóza, spíš uchláčením, aby měl život beze strachu, ačkoliv je to pravda; ale radši si myslet, že mi jebe, než uvědomit si, v čem jsem plaval. Nechodí ani do města, protože by ho tam zbili, řekl.

No jo, takže na chlapa štěstí nemám, ale na lidi celkem ano. Už jsem se zahřála, hned se lépe cítím. Hurá, a ještě mám jednu hennu na vlasy! Ani nevím, proč se tak kráším, asi pro sebe. Už to není moc kvůli Jarovi. A to je dobře, protože se konečně, jak kdysi, smrtelně netrápím. To byly takové stavy, že když jsem si představila, že Jaro spí s inou, skoro jsem omdlela, reálně. Trnuly mi ruce, cítila jsem strašnou vnitřní bolest. Už to nechci zažít, láska bez rozumu je svině. Fuj jaro. Ať jde s tím svým nadrozoměrným přirozením doprdele. I já ji mám, i bez přirozeného porodu, rodově velikou a nechválím se tím, je to prostě normální. Bože, takové blbosti... dětinské. Možná se i rozejdeme. Debil.

Poslala jsem mu na špič ostré zprávy, protože už se mi nedá být k němu milá. Ztrácím k němu cit. On mne prostě má rád jenom někdy a jenom trochu. Napsala jsem mu, ať jde do píce, a do které chce, he. Já umím být navzdory mé citlivosti velice tvrdá, když vidím aroganci. Tak, a teď mu dám prostor, ať si žije po svém. Možná si najde lepší protějšek, a bude spokojený. Dost už o něm, nebo mi z toho jebne.

Je jedna hodina v noci, a já reálně uvažuji, že započnu ten kurs u mé Zuzky Antaresky. Peníze mi určitě po přemlouvání dají, už je znám. Postup: nejdřív město a kolektiv lidí, co zodpovídají za mé finance, konkrétně super paní Adamčíková. Ta určitě dovolí. A tady sociální, to už nebude problém. Víš, co je k podivění? Že, ačkoliv jsem omezená (možná i mentálně, haha), vždy dosáhnu to, co si usmyslím. Jestli je to záměr, vůle, nevím. Ale vždy si jdu za tím, a splní se mi to. Teď jsem Jarovi dala stovku, a kdyby jsme se rozešli, i tak by jsem mu ještě dala peníze, nějak

vyspekulovaně, aby nemohl odmítnout. Využívám manipulaci jenom ve prospěch druhých, kdyby to bylo něco, co by jim ublížilo, vycítila bych to a nedokázala, že zásady svědomí. Vůbec se mi nelíbí, když manipuluji, a umím to sakra dobře. Ty kokos, lidi, já se vám tady otevírám a vy můj deník označíte za hnusné, nepřijemné dílo. Tak snad ne, protože manipulujeme každé.

Ten animus, co se ve mně probudil a chybně jsem ho označila za pravochemisférového (je totiž mužský, levohemisférový), mi jaksi ubral na srdci a přidal rozumu. Kouzlo okamžiku mizí, víc jsem aktivní, ale taky víc nespokojená. Směřuji k cílům, ale ta prostota a láska mi už chybí. Kdyby Jarko teď slyšel moje úvahy, poslal by mne na psychinu. To ale není vůbec nemocné, jenom on je trubka. Absolutně mi nerozumí, ale když jsem s ním...

opravdu mi dodává inspiraci...? nebo ji mám v sobě a on ji jenom dusí? Já asi vážně nemám co na práci, jen se podívejte, co povídám. Ne, není to z nudy, já jsem si totiž svoji celoživotní práci už odbyla, a stále v tom pokračuju.

Tu knížku jsem našla, jmenuje se Bezstarostně a důstojně, a trochu mne potáhla do studia a zodpovědnosti. Je krásná, text je příjemný a veselý. Za chvíli půjdu na ni. Venku je strašný vítr, ještě tam vyběhnu na cigu, pak půjdu za Lubkou pečovatelkou, jestli nemá jogurt (a postěžuji sr jí na Jara), a pak půjdu číst. Napadly mne ještě myšlenky, které bych zde mohla zachytit, ale už jsem stará, tak mi to vyšumělo z hlavy, bohužel. No dobře, jde ne Jaro, ale jaro, a snad ho už tolik nebudu potřebovat... miluji ho totiž. A vím, co je to, když řeknu miluji. Bouchá mi srdce, třesou se mi nohy a jsem blažená. Oukhej. Jdu studovat, ještě pokouřím a najím se. Ahojky a dobrou noc, jsem strašně ráda, že vydavatel mi nemění mé připitomělé výrazy, chi. Ahoj!

No, nakonec jsem vůbec nečetla. Na Jara teď vůbec nemyslím, nemám chuť. Poslouchám Ronju a cítím se fajn. Včera jsem ze sebe na něj vypustila všechnu křivdu a ulevilo se mi. Nemám vůbec výčitky, protože si to zasloužil.

Občas se nachométnu na pokoj k Marcelovi, ale je trochu divný, tak se necítím uvolněně. Jsem čistounká, uklidila jsem si tady a budu číst, co jsem napsala, abych opravila chyby. Nevím, všechno se změnilo. Úplně postrádám cit a mám jenom klidný, objektivní rozum.

Proč pítí dělá ze života drama...? Chybí mi to drama, co jsem až doposud v životě zažívala, abych se necítila prázdná...? A není ta prázdnota potom pouze projev mé vlastní prázdnoty...? Už se cítím celkem fajn, pustila jsem si klidnou hudbu ke kávě, co hrají v kavárnách. Opravdu cítím změnu, s jarem přišla úplně nová, klidnější a lehčí etapa. Trochu zasněná, uvolněnější. Nemusím žít tak intenzivně a pořád si vyměňovat myšlenky a prožitky. Taky musím získat vlastní celistvost a trochu se otrást od okolí, být pasivnější. Možná zítra mi už donesou nákup, to je fajn, přála jsem si med, mandle, coly a cibuli, tu si zaliju medem. Cítím, že mám jiný výraz tváře, takový, jakoby se na mne nikdo nedíval, i když mluvím s lidmi. Takový zevnitř. Neuvědomuju si sama sebe, ale toho druhého. Je zajímavé, že jak toto píšu, poprvé se na sebe zaměřuji, možná od mé třicítky. Nevím, je pět hodin, jdu asi číst tu novou knížku, docela chci na sebe zapomenout, zapomenout i na čas a prostředí, i životní situaci, v jaké se momentálně nacházím.

No, počítla jsem si, co píšou druzí, výjimečně. Tak už jsem skoro úplně v normálu, mozek se mi vrací do původní klidné, pohodové nálady. Měla jsem pocit, jakobych byla na Marsu. Marcel se holil a přišerně tady smrdí jeho voňavka, je mi z toho špatně, tak větrám.

Babce jsem řekla, že soudí druhého, drze a nestydatě, ještě na mne byla i žalovat, a že má černé myšlenky, horší, než já. Ano, cesta do pekla bývá dlážděna dobrými úmysly, špinavý člověk vždy svalí svoje vlastní zlo na zodpovědnost jinému, nejlépe křesťanskému bohu. Já v sobě dobro přirozeně cítím, a nemusím se nikomu spovídat. Teď mi řekla, že mě chtěla předělat a obrátit na křesťanství! Kurva, tak ona si myslí, že je lepší, duchovněji a pak rumázcá, že je slabá, haha. Vnucuje se, vtírá falešně, no fuj, to je povaha. Teď už drží pysk, na mě si nepřijde. Už jsem byla za pečovatelkou, ať ji dají ode mně pryč, pokud mají kam. Co jsem já obětní beránek? Její spolubydlící ji nesnášela a já snesu víc, anebo co?

Byla jsem si dolů vzít zakysané mléko, miluji to. Vždy jim zůstane. Tátovi jsem zavolala v úplném klidu a když jsem se zeptala, jak se cítí... už dvacet minut má monolog o psovi své přítelkyně a starostech s ním a kydá to na mne. No, už se vypovídal, posíláme si teď vzájemně pěknou hudbu, co jsme našli.

Jenom si tak pohodově vegetím, včera jsem tu zakysanku vypila čtvrt hodinu po vodce, a vůbec nic, ani bolest břicha, ani průjem. Mé ocelové vnitřnosti, haha. Řeknu Vilkovi, aby mi už donesl ty Magie od Veselého, chci se tam na něco podívat. Má je už půl roku. Před chvílí jsem cestou na záchod objala Marcela, jenom tak, ten se potěšil! Bolí mne trochu zub, kurník. Mne by asi nebavilo koukat na televizi a ztrácet se v životech druhých, kde by byl potom ten můj? No, zase pauza.

Teda, já furt něco piji. Dnes jsem vypila dva litry vody, čisté. Furt chodím na záchod, dobře, že se takhle proplachuji. A moja je opuštěná, ach... za chvíli budou pavučiny, chi. Jarda už asi spí, je devět. Odpočineme si od sebe, a když to je to pravé, tak to vydrží.

Zpomaluji se, když se o něj nemusím zajímat a být stále jenom já aktivní. Takový hluboký vnitřní relax. Nemusím stále dbát na to, abych vystihla, kdy mu můžu zavolat a psát mu podle jeho nálady a aktivit. Můžu být zcela sama sebou, nemusím se přizpůsobovat. Prostě na něj zapomenout. Už v životě bych nechtěla žít s mužem. Nijakým. Když mě opustí, budu mít jenom kamarády, už nechci nikoho. Vztah jsme vypili až do dna, jsem naplněná. Moc se mi nechce ani malovat.

Zítřka je pondělí, napíšu Adamčkové na město kvůli kursu a v úterý vrátím Tereze peníze, píča, byla se stěžovat, že jsem si od ní půjčila. Ale dala mi je naoko ráda, pokrytec jeden, farizej. Je pro mne nula, minus. A pak si chce velice povídat, a já na to, že na to musí být dva. Už mlčí a dosáhnou to, aby si mne nevšímal.

No ach. Já jsem kráva pitomá. Teď jsem se na sebe podívala zvenčí. Jedna necitlivá, nabubřelá koza. Přečetla jsem si můj předešlý deník, podruhé, a nevím co za myšlenky nebo stěží postřehnutelné emoce mi vrátily klid. Je půlnoc, a jako mávnutí kouzelným proutkem se zase cítím trpělivá a vrátila jsem se z toho blbě smrdícího, cizího vesmíru zpátky k sobě. Nač stavím něco, nějakou trapnou osobnost, která mi je vlastně nepřijemná, a v kůži které se cítím nepohodlně a nesvá..? Nevím, co za vlivy okolí, zážitků a knih mi vnukly takovej blběj nápad. Cítím ve vzduchu magii, kterou dělám sama na sobě. Možná to udělaly ty nahé nohy v punčochách a minisukni, s čizmama, které jsem měla včera poprvé po roce v baru, a ty mužské pohledy a reakce. Opravdu jsem omezená. Půjdu číst, v myslí už nemám divoký proud posilněný ohněm, jenom vodní říčku, která teče v jeskyni. Ahojky.

Fíha, co se to se mnou děje? Dobře jsem spala, zdál se mi hezký sen o spolužačkách ze střední. Jsem svěží a odpočatá. Jakoby se mi začali otevírat nějaké dveře. Zase cítím magii, nevím to popsat, události přesně sednou na své místo a někdy jsou synchronní. Jsem velmi klidná, když nemusím stále sledovat, jak na tom Jarko je. Ale strašně se těším, když mi už konečně napíše, hněv na něj mne úplně přešel. I na stařenku jsem hodná, dnes jsem jí sehnala a udělala kávu. Takový rozdíl, především v citové stoce a dnes magické vědomí. Napsala jsem na město, zda mi dovolí vybrat si ty peníze na kurs, ale tak pěkně jsem jim to napsala, že asi povolí. Na zuby budu mít i tak.

Je oběd.

Poslouchám Pavla Dvořáka – Stopy dávné minulosti, miluji ten seriál, je jako domácí, rodinná pohoda s tátou. A popří tom uvažuju. Já vím, že Jardovi otce umučili a mámu našli mrtvou v susedově zahradě, když byl ještě malý kluk. Já vím, že osm let strávil v dětském domově, odkud ho pak vyhodili. Já musím být pevná; neozvu se mu, nebo uškodím jemu. On bude mít ze sebe špatný pocit, když mu dovolím chovat se takhle ke mně. Ukážu mu znovu, že na to, aby si mě zasloužil, měl by se nějak chovat, na sobě nějak zapracovat. Za jeho úsilí (a vymakal už na sebe toho hodně), dostane mne. Nevím, cítím, že dnes mi napíše. Ale není to tak potřebné teď. Ať si dumá, ať není tak zvyklý, že jsem vždy veselá, příjemná, nápaditá, a motivující. To bych ho pěkně skazila. Sice v jeho věku už ne, ale ve vztahu se mnou. On mi říká, že si ženu vždy vycvičil. Ach jaj. No se mnou se mu nějaká spartakiáda určitě nepovede.

Taak, a přišlo období, kdy mám pěkných pocitů a stavů dost, začíná práce. Za chvíli zavolám tátovi, ať nejsem taková utopená v sobě.

Tak to se pobavíš. Studuju si studuju internet. Vtrhne mi sem vedoucí nad všemi pečovatelkami, se slovy: Jé, všimla si si jak krásně sněží? To je pro ni velmi umělý projev. Vůbec se při tom neusmívala. Minule, ještě co nám dělali gumolin, jsem seděla za stolem dole a brblala jsem. Aby potvrdila svou autoritu, zašla za sloup, kde jí nebylo vidět, a hlasitě tleskla. Okamžitě jsem vycítila tenhle maximálně tvrdý a chladný způsob manipulace a byla jsem překvapená, z její zla. Odtehdy se s ní nebavím, jenom v pátek jsem ji žádala, aby udělali pořádek s mou spolubydlící, že jsem z ní nervózní. (Včera se posrala i poblvala o druhé v noci na posteli za hromového kašle, vzbudila mě.) Že ano.

Po vyhlášení o sněhu mi oznámila, že se na poradě na tu spolubydlící, Pavlíny, sociální, zapoměla zeptat. Vzápětí se mne zeptala : Půjdeš se mnou na dvacet minut? Divná otázka, říkám si. Ven? Ptám se. Ne, pomoci mi s prádlem. Ne, povídám já, rozešla jsem se s přítelem, jsem bez nálady. A poslouchej, stěží potlačila zlomyslný úsměv a hlasitě řekla : Výborně!

Zůstala jsem ticho a vykulila jsem na ni oči. Dostala tik a pak mě ještě všelijakými habaďurami přemlouvala. Už jsem se jí dál vůbec nevěnovala.

Napsala jsem Jarkovi : Ty se mi už vážně nechceš ozvat..?

Vím, že stačí, abych mu poslala jedinou nahou fotku a bude chtít, abych přijela. Samec – zvíře. A já ne, že, chi...

Napsal smířlivě něco normálního. Jsem moc ráda, ale klidná. Nesmím si v slovech uletět, protože především jsem byla strašná, hnusná sopka cynismu. To mne samotnou vždy zničí a rozhází. Omluvila jsem se mu.

Jo, jaká jsem spokojená. Teď ho můžu tahat dál. A už ani moc nemusím, odkdy se věnuje domu, naučil se být

soběstačný. A vůbec; říká se, že muž je starý, když ho přestane zajímat vztah se ženou, jakoukoliv. Řekl mi, že je v asi v přechodu. Někdy ujedou já, někdy on. A vždy ten druhý chytí odpovědnost do hrsti a vede toho druhého. Dost symbióza, ale ne závislost. Vzájemně se od sebe učíme, co ten druhý v sobě objevil a napodobujeme to. Dřív mě Jarda velmi obdivoval a převzal, jak mi to řekl, ode mne vlastnosti, které mu dodávají sílu a dobrý pocit. Teď se zase já od něho učím trochu zmírnit lásku a odpoutat se od něj. Nežijeme spolu, tak je to snažší. A ten základ stále zůstává a je z roku na rok pevnější a zralejší. Myslím, že když jsem byla naposledy u něj, povídal mi cosi, že by chtěl změnu, možná ukončení..? Měl tehdy vypito. Vždy, když je všechno až moc pěkné, asi se toho bojí a chce to zničit, protože už kdysi mi řekl, že se bojí být šťastný, aby to zase nezmizelo. Já to moc dobře znám. Na druhý den, když jsem se ho na to optala, jako dítě mě s citem napomenul, abych byla zticha.

Já mu totiž řekla, že když se rozejdeme, tak možná zase onemocním. Řekl na to jaksi falešně bezvýhodně a dost uspokojeně, že to má blbě. Jakoby si chtěl znovu a znovu potvrdovat, že ho neopustím. Ano, potřebuje ve mně především jistotu, žádné romantické city. Potřebuje ženu citlivou, vyzrálou a nezatěžující, protože, a sice už to tolik neříká, má problémy sám se sebou natož aby o někoho pečoval. Můj sebekritický a upřímný vlk.

Fuj, jaká jsem nervní, vypila jsem tři silné kávy a jdu si dát ještě jednu, psát budu pak v noci. Milujiiii ho!

Tak, napsala jsem mu několik přitažlivých, smířlivých a humorných esemesek. Jako vždycky jeho zkušenostní dramatičnost odlehčuju. Napsala jsem mu, ať se uráží, že se mnou manipulovat nebude. Že ho čekám, miluji ještě víc a nezajímám se o muže, protože mám své psaní, malování, hudbu a čtení. Achci klid. Až na řídké výjimky v nezásadních a nedůležitých věcech mu vždy srdce vyklopím na dlaň. Potřebuje mne mít čitelnou, aby mi alespoň z dvaceti procent věřil. Nemohu mu hovořit o mých pěkných myšlenkách o něm, protože by z toho chytil úzkost a trému, dost silnou. Nechci, aby věděl, jak ho mám ráda a jak do něj vidím. Je to pro něj příliš intimní, takhle se ho slovy dotýkat, když se setkává většinou s primitivou, i v práci, nechce se rozcitlivovat, pak je slabý. Dávám mu čas. Čekala jsem na něj po období odmlky, protože chtěl čas. A vidíš, oba máme snahu být si sobě.

Bože, já se teda sama dostávám do rozpoležení. Vypiju čtyři kávy zabijáky navečer, snídám dva rohlíky a pak už nic, hlavu si turbuju psychologickým rozebíráním mého vztahu. Právě mi napsal super sms : Píče, přestaň, mám jiné starosti kurva. A já na to: Tak pracuj. Chudák, já si tu maluju jak se seznamuje s novou a přitom on se starostí s životními věcmi. Jsem opravdu blbá, on bojuje o přežití. Kvůli pitomému, v luxuse pohodlném přemýšlení o psychologii vztahu jsem úplně zapomněla, že mi říkal, že tento měsíc to bude mít těžké s penězi a teda jeho sebevědomí taky utrpí. Jsem nepokojná za něj, nemám skoro vůbec tabák, ani kolu, nic. Jdu se najíst, máme makové nudle.

No, už se alespoň hladem netřesu. Já u něj teď cítím omnoho větší bezpečí a cit ke mně, který už není takový viditelný. No, dobře to je, až perfektně. On je strašně silný, ze psa – tuláka se stal skoro až distingvovaný a decentní, slušný pán. Jsem na něj strašně hrdá, ach. Je to nejenom jeho, ale taky mé vítězství. Úplně se mu změnila povaha. Začíná být vnitřně ještě hezčí, diamant se už napůl vybrousil...

My jsme teda pěkní parťáci. Asi nemá peníze, tak jsem mu napsala, že mu dám deset, jestli chce. Zítra mám, ale to bych nemohla buď vrátit Tereze, koupit si tabák, nebo jít na pivo.

Takže místo možnosti udělat jednu věc ze tří bych udělala jednu ze čtyř.

První místo Jarda, druhé tabák, třetí Tereza a pivo kašlu, nemám náladu na veselí a plytké řeči v baru. Možná je Jarda takový proto, že ztrácí jistotu v existenci a potřebuje, abych byla aspoň já na svém místě. Tak to pro něj udělám, ať se dobře cítí, vždyť já budu mít už jen z toho pěkné dny a něco si vymyslím, co mě potěší. A bude nám oběma lépe, juj. Velmi dobře se teď cítím, tak mi zase ožila radost a emoce, pustila jsem si Dead cand dance a ještě mám špačky s tabákem. Piju k nim studenou vodu z vodovodu, ale jsem si pochutnala na večeri, Terezu si nevšímám, tak neotravuje. Tenhle pocit znám, další zažehnané nebezpečí, další smír, další malé vítězství, a mám pocit, že žiju.

Teď se mi zase vybavuje minulost s Jarkem, kdy byl natolik tvrdý a krutý, že když jsem mu říkala, ať mi nenadává takové strašné věci, že mám srdeční tachykardii a asi omdlím, pokračoval v křičení na mne a řekl, ať se nebojím, že když odpadnu, tak tu sanitku zavolá. A bude to prý moje chyba. Taky když mne bil, byl opilý, ale i já. A vymyslel si historku, kterou mi teď nedávno řekl. Totiž já jsem zavolala policii a pán se mne ptal, jestli jsem něco pila. Já že jo, a Jarda začal vykřikovat, že jsem nadrogovaná, že jsem užila xanax, což byla pravda, abych měla na něj sílu a nervy. A Jarda si teď vymyslel, že policista mi řekl, že nevidí krev a že jestli chci jít do basy. Když jsem Jardovi řekla, že si to nepamatuju, žekl, že jsem byla zdrogovaná xanaxem a nepamatuju si to proto. Já ho měla na předpis a je to opravdu možné, jenomže já znám Jardu; on si dokáže vymyslet taková fantastická a logická obvinění, že mě to někdy dělalo. Je strašně vynalézavý, až to já, co jsem celkem šikovná, nemůžu pochopit – jak to dělá v tak krátkém čase..? Dělá to kvůli tomu, aby ho to sexuálně vzrušilo, protože když jsem mu na takovéto útočně a filmovým tónem akčních hrdinů podávané informace řekla, že má halucinace, usmál se velice šarmantně, a řekl, že jsem nikdy nepotkala takového vyjebance, jako je on. Tehdy měl též vypito. A pak se chtěl milovat.

Zavrčela jsem, a sice jsem byla ochladlá a trochu rozplakaná, ale pak jsem jenom mateřsky pokroutila hlavou, usmála se velkoryse a přijala jsem ho. On by mi totiž po sexuální stránce ani opilý nikdy nedokázal ublížit, jediné milování za těch deset let nebylo bez citu z jeho, ani mojí strany. Někdy ale, když jsme spolu venku mezi lidmi a jdeme na místo, kde se cítí sledovaný a kde se všichni chovají slušně, má takovou trému, že se fyzicky roztřepe. Tehdy ho objímá, žertuju a dělám ze sebe šaška, aby se uvolnil. A zároveň to musím dělat tak, aby nezjistil, že to dělám kvůli němu, jinak by trému chytil ještě větší. Jeho imaginární, myšlenkový, fantastický a určitými představami a emocemi podfarbený vnitřní svět velmi kontrastuje s prostředím, na které není naladěný, a kde vládne chlad, odbornost, „úroveň“ a falešné masky. Jarko se tak, jako já, velmi zle přetvařuje. Už se trochu oťukal a umí nasadit neutrální tvář, aby nebylo vidět nitro, ale neumí s ní moc mluvit a vystupovat.

Lidé, zejména ženy, přitahoval, říkaly mu, že je tajemný. Jedna mu dokonce řekla, že je nejhezčí kluk ve městě, a chtěla ho i jedna modelka, on však nechtěl ji. Na diskotéce si vždy našel stydlivé, chudé děvče, okouzloval ho, a pak ho nechal tak, a smál se, když odcházela, z rozmaru, ne zlomyslnosti. Mně to chtěl dělat a udělat ve vztahu taky, že mne opustí, jenomže se mnou to tak otrásl, že se o mne trochu začal bát. A tehdy se asi poprvé začal trochu starat o ženu jako muž, dotehdy byl v postavení gigola u starších žen, a byl rozmaznávan. To, co mu chybělo v dětství, blízkost, láska, máma a cit, mu potom každá z jeho žen, zoufale

zamilovaná, vynahradila. A on je opouštěl. Já jsem ale čarodějka a už ani nevím, jak jsem to udělala, že se mnou zůstal. Možná to, že jsem se k němu chovala rovnocenně, myslela citem i rozumem současně, a perfektně komunikovala. A líbí se mu, že šilhám, a že někdy vypadám jako postižená!

Chi... Asi potom necítí takové ohrožení sebevědomou ženou, ale spíš cítí větší blízkost, lidskou, upřímnou. Má cit umělce, bez přehánění. On už svůj boj se životem vybojoval, už je skoro za vodou. Teď nemá jiskřivý, jako kdysi, ale klidný a vnitřně pozorující pohled, klidná gesta, moc zapomíná, pomaleji reaguje a celkově se jeho život opakuje v stálém stereotypu, což mu dodává pohodlí a jistotu. A to mi velmi vyhovuje, dává mi to pocit domova. Jeho nadávání na svět mě uklidňuje a dostává do reality, jeho nadávky zmírňují mojí přehnanou slušnost, měkkost a pěstují odolnost a štěstí, kterého prožívání senzitivita bránila úzkostí, nesmělostí a nejistotou. Místo paniky si podle jeho vzoru začnu ošklivě klít, a místo pláče se naštvu, z čeho po odeznění hněvu vzniká veselá, bujará nálada a smích. Ano, proč bych se vytrácela pláčem, když se můžu přesadit, a zvětšit bojovou schopnost Já na vyřešení problému vztekem...? Chi, jakéto nesmysly tu já plácám, jak mne napadají, tak je zapisuju. Ale musím si dát pauzu. Mám asi patnáct papírových deníků psaných svým vlastním, vytvořeným písmem, a uměla jsem je psát neuvěřitelně rychle, v každé situaci a prostředí, s odstupem emocí. Vždy jsem snila, že je jednou vydám, když budu stará, protože mé zážitky byly opravdu zajímavé. Jestli se k nim dostanu, kouknu se na to. Prozatím si musím vystačit jenom s mými úvahami a nezáživným životem, jaký vedu teď. Ale stejně se teď věnuji jiným oblastem pozorování a ne prkotinám, jako v mládí, chi. Ještěže jsem ztratila za tři roky blok a naučila se vnímat počítač a psaní na něm bez toho, abych se cítila neuvolněná, před elektrickou mašinou s nepříjemným, modrým světlem, s odstupem a nepřírozeně. Ježíš, já musím jít čurat, neboť to už vážně pustím.

Pustila jsem si, ne moč, ale Gymnopedii od Erika Satieho, chi... Jakoby jsem byla osamělá někde v domku na konci vesnice, při lese, a babušila se v peřinách v jedné izbě se sporákem, kamnami a kobercem... a hlavně sama, bez spolubydlících, ti zničí vždycky všechno kouzlo a nemůžu se ponořit do vnitřního světa, kdy všechno kolem zmizí.

Joj, jsem tak vyrovnaná... i veliký výkyv zvládnou za jeden den beze změny a pokračuju. To mám ještě pozůstatky z houževnatosti v mládí, joj, už bych se do toho období, velmi těžkého, vrátit nechtěla.

Konečně mám zase sama sebe, tu, kterou mi na starém domově poničili. Chce to trocha práce, nezůstávat na místě a býti flexibilní. Tak vidíš, tahle situace s Jarkem mi pohla ohniskovým bodem v energetickém těle, od kterého závisí nálada, myšlení, náhledy na život a tak, a když se to stalo, okouzly mě úplně jako čisté, uvolněné dítě, zavýjející vlkopsy na videu, které jsem viděla. Měla jsem skoro husí kůži, jak plakali, až šťastně, když projevovali netrpělivost a stesk za pečovatelkou, která odešla po jídlo pro ně. Vždyť i u lidí láska jde přes žaludek. Tak Jarko se takhle otevřel světu... jak jsem spokojená.

Půjdu si dolů ještě něco od Zuzky pečovatelky vyžebrať, já chci zakysanku! Vždy, když jsem v pohodě jako dítě, dostanu chuť na mlsání. I Jardu to při mně vždycky chytí. Kdysi jsme soutěžili, kdo je tvrdší a kdo toho víc od druhého snese. Nakonec jsme byli z toho vzájemného spontánně se vynořujícího ubližování totálně unavení, Jarda strašně toužil po klidu a i já, měla jsem potíže se srdcem, dostala jsem na dva roky astmu a potila, funěla a třásla jsem se od vyčerpání

jako osika. A na rok mi zmizel menzes. Já se sice třesu od dětství, ale tady, v tomto domově, mi to poprvé přešlo, ruce mám klidné a uvolněné, třesu se jenom když jsem v šťastné euforii, to bývá zejména při Jardovi, a on se mi pak směje, že jsem alkoholička. V mládí jsem se třásla velmi, velmi, a styděla jsem se za to, všímali si to i spolužáci. Neustálé napětí, strach, emoce dělaly své, kolikrát jsem se v pláči třásla zimnicí. Máma vždy řekla, jdeme si popovídat, a byl to strašně krutý rozhovor i pro dospělého, natož pro dvanáctileté dítě. Dostávala jsem v pláči hysterické záchvaty, a o to víc mně vydírala, smála se mi, a pořád říkala, že jsem slaboch, jako můj otec a prý co jsem mu o ní říkala, když přijel na návštěvu. Mohli jsme se setkávat jenom na chodbě za výtahem, domů ho nevpustila asi sedm let. A teď už nemám co plakat, chi, vyčerpala jsem celoživotní zásobu. A jsem ráda, že s doktorkou jsem nikdy o ničem nemluvila, nezdůvěřovala se, nenechávala si poradit, nepovídala jí své problémy. Strašně jsem ji za celý život flákala, nakonec jsem jí už jenom volala, aby mi předepsala můj lék na večer a to bylo všechno. Takže už asi šest let jsem si s nikým, kromě otce, Jarka a Zuzky důvěrně nepovídala. A to je víc, než dost, díkybohu.

Doktoři rádi pitomosti a nedá se s tím reálně žít, je to umělé. Z člověka udělají zeleninu. Zničí ho, jeho osobě vytvoří novou identitu, která se rozpadne při prvním setkání s reálným životem. Pojídání celkem fajn léků (tedy drog) totiž až takovým ničivým není; ničivý je sebeobraz člověka. Nastoupí komplexy, mnohdy je úzkost, deprese a sebeopoškozování v anamnéze vyvolaná pouze pacientovým pocitem selhání, frustrace a úplné zbytečnosti a méněcennosti a z tím plynoucími komplexy, sociální fobie vzniká jako reakce na vyřazení z normální společnosti, paranoia na vměšování se a posuzování doktora do soukromých, intimních a hluboce ukrytých, tajných věcí člověka. Je ale v tomto směru lepší doba, začínáme se podobat zahraničí. Psychické potíže jsou po situaci s Koronou mnohem běžnější, na školách jsou psychologové, mladí lidé rádi povídají o svých problémech, neboť ta primitivní, pomlouvající, krutá totalitní generace už do jejich života nezasahuje; nerozumí jim. Proto mám i já možnost vám tohle psát, už to není takové výjimečné a nebudu mít pocit, že se na mne bude chodit koukat celé město do klítky hanby jako na opici, jako kdysi, chi. Podmínky, které jsem na svých bedrech nesla v mládí, jsou dnes běžné, a zrazu všichni lamentují a mají sešlé, strhané obličejy. A já jsem taky takové zvládala, velmi brzy, a přesto mi je fajn a pořád se usmívám. A ten úsměv není prosba o přijetí. Ten úsměv nezakrývá smutek, ani nesmělost, ani úzkost. Usmívala se pořád moje máma i táta. A vždy jenom tehdy, když to bylo upřímné. Když se hněvali, byl hněv vidět v celé jejich osobě. Tak mi to dali jako dědictví, a je to krásnější, a hodnotnější, než dům, odkázaný v závěti. Kašlu na dědictví, máma mi stejně nic nedá a asi už to tak mělo být, že táta ano. Vůbec na to nemyslím, je to pro mne nic. Jen ať jsou tady, třeba i věčně. Jdu si po ten jogurt, ať mám nechtěnou, nutnou konverzaci s pečovatelkou za sebou.

Byla zlaťounká. Manžel jí, chuděrku, podvádí. Taky se neumí přetvařovat, někdy je na nás odporná, ale je velmi lidská, štíhlá, hezká a malinká, asi padesátnice. Pomaloučká, trochu blbá, na všechno se ptá a ze všeho si dělá srandu, tedy z nás, ale jako kamarádka. Taková dívka. Je tady již dvacet let, si představ. Mám dvě vajíčka a přesnídávkou, mňam, dala jsem tomu po cestě zpět pusu.

Všimla jsem si už dávno, že když nejsem v kontaktu s Jarkem, jsem odměřená k lidem, cítím se víc ohrožena a do vztahu s nimi se víc vkládám. Mám pocit, že víc musím hájit

svoje Já. Ještě jsem taková blbá, že nevím, proč tomu tak je. Beru se tehdy vážně. A možná při sobě, i když nejsme tělesně spolu, pořád z posledního kontaktu cítím jeho náladu, kde je a jak se má.

Když jsme se s Jarkem seznamovali a já si všimla, jaký je (ačkoliv jsme byli děsně zamilovaní, žádná růžová romantika to nebyla, bylo to na nedlouho nalezené štěstí a bezstarostnost, možnost otevřít a uvolnit se, každý ze své samoty), tehdy jsem si pověděla: Tenhle muž mi pomůže v mém úsilí zbavit se mé vlastní důležitosti. Četla jsem tehdy hodně Castanedu. A podařilo se, i v praxi jsem si dobře procvičila tohle umění. Ne, nehrabe mi, já jsem vděčná za ty lekce. Zmoudřela jsem a vyčistila se. Předtím jsem tak spokojená vůbec nebyla a bořila jsem se sama se sebou. Nalepilo se to trochu i na něj a teď už mi ze zlomyslnosti a závisti nepokazí dobrou náladu, ale blázníme se spolu. Často ho umím rozesmát. Totiž Já mu Nezávidím nic. Jen ať si dožene, co zaměškal kdysi. Je to už zkrocený vlk, až jsem se, uff, z toho spotila a mám od něj zlomený malíček, chacha. Vychází si i s dalšími psy, na které předtím vrčel a napadal je. Za fenami už tolik neslintá a i to chvění z otevřeného prostoru přestalo. Do svorky zapadl, teď se feny, které se ho předtím bály, lepí na něj a jsou na něho zvědavé, pořád ho očichávají. Jardu to těší, ale jenom vrtí kamarádsky ocasem, tlamu má šťastně otevřenou v úsměvu s visícím jazykem, a pak poběhne za mnou a slintání využije na dobré trávení při žraní. Ve svém výběhu se chová pánovitě, vždy chce být vůdce, ale většinou roste a je toho schopen, jenom když ho případní návštěvníci olizují nebo skučí strachem. No a dost, měla bych jít spát, je jedna. Někdy nemám soudnost, ale to víš, tady soudnost nemá nikdo a musím se spolehnout na svoji vymyšlenou normu chování, nemám se komu přizpůsobit. Je lehké splynout s davem a napodobovat ho, tu ale není koho napodobovat, musím se spolehnout absolutně na vlastní úsudek o přiměřenosti situace a normě. Lidí venku chtějí vyniknout neobyčejností, já tady se snažím o obyčejnost. Jaký paradox.

No, už mi došla nit, snědla jsem vajíčko a tak se uzemnila. Jdu číst. Dobrou!

Proboha... četla jsem můj vydaný deník před dvou let. Čistá hrůza, nesouvislé, přeskakující myšlenky, nízkost a prázdnota, rozpadlá osobnost. Ne, nebyla jsem nemocná, ale furt mne někdo rušil a ještě jsem se neuměla dobře, vlastně vůbec, vyjadřovat. Vždyť to je strašně nedávno, jak je možné, že teď jsem úplně jiná..? Tam mě cpali i injekcemi a léky, teď mám jeden. Doktor mi tam řekl, že když chci přinavrátit právní způsobilost (je možné o to požádat), nikdo mě nebude poslouchat, protože to mám chronické. Svině, já to chronické právěže nemám. Když tam zjistili, na pitomém záhoří, že máme vlastní myšlení, hned nám nasadili další léky na utlmení, a nebylo to jako reakce na agresí nebo nemoc. Když si odmítl, poslali tě na léčení do Pezinka, kde tě donutili jako v base, mně jenom řekli, že si musím zvyknout na křivdu od lidí i domova. A nic, ježíš, to byl tehdy život. Jsou tomu jenom dvě léta a zdá se mi to strašně dávno.

Je to vůbec možné, že stát ničí takto celkem v pohodě lidem život..? Není to trestné..? Zneužití postavení, doktor Rado, co si myslél, že když na mne zahraje levné divadlo, tak mu uvěřím jako ti ostatní, co tam byli v příšerných stavech a co je běžný člověk nikdy nikde nevidí, a dělají z nich horory a tabu..? A zase mám, za ty tři roky, sebejistoty a autonomie víc, nezávislosti na prostředí. Ach Bože, já snad nezažila jenom manželství a basu. Teď už jenom dotáhnout to k normální komunikaci, přiměřené a běžné venku. A já jsem nespokojená s babičkou. Co jsem už zapomněla, kde jsem byla? Ne, to je alergie získaná tam. To přejde.

Ach bože, jak mi je dobře... Na dobré se lehko zvyká, jenom paměť nesmím mít děravou. Jsem pitomá.

Teď mi trošku vyplavali trpké vzpomínky na rodičů, jak se mne už v mládí chtěli zbavit, jak si chtěli žít své životy. Ředitel školy jim vynadal, že si mne pohazují jako horkou bramboru, a já litala z domu jednoho k druhému. Každý jim nadával, a já se jenom styděla, když jsem s nimi někam šla. Jak se o mně tajně, šeptem bavili za dveřmi, jak máma volala do útulku a vedoucí jí řekla, že ji nechci vidět, a musela jí to opakovat. Byla jsem při vedoucí, ale ta se jen na mne podívala a řekla to, já jsem s úlevou mlčela. Konečně. Konečně někdo netvrdí, že jsem nemocná a zlá. Jak mámě volali z internátu, když mi volala, že se jde kvůli tomu, že nestuduji, jak chce, otrávit plynem, že už si ho pustil. Já jsem jenom letěla na vlak za ní, rovnou ze školy, ale už na stanici mi přišlo trochu mdlo, tak jsem se vrátila na internát. A když jí teda volali, dramaticky oddechla: Pche!! A položila. Měla jsem jít raději od dětství do domova. Jak táta, když mi chtěl vynadat (většinou za běžnou nezkušenost a nemožnost jednat jinak), vyšel se mnou na dálnici, zuřil při řízení, třáskal do volantu, jeho ruce na mne házely, jakoby mne chtěl udeřit. Věděl, že se budu bát, že havarujeme, a budu zticha. Vždyť když se kdysi hádal s mámou v autě, řekl jí, že to nabourá do stromu a zabije oba. Ach Bože, zapomněla jsem na tátovu povahu... na jeho strašnou, halucinační, inteligentní, násilnickou a zuřivou, podrazáckou, zákeřnou náturu. Teď už zůstal bez mámy jenom hodný. Ale trvalo mu, když už vě mně přestal vidět mámu a přirovnávat mne k ní. Máma zase viděla ve mně otce, takže mi to furt vyhazovala na oči. Vždyť mne nechťel ani jeden. Byla jsem velmi inteligentní, přímá a kritická. To je štválo. No nic, nic moc téma na noc. Už je to pryč a v životě se to nevrátí. Jardo je oproti nim šuviks. Oproti jejich zlu.

Ach, a zrovna teď už nemám, ale vůbec, tabák. Pustím si radši tu gymnopedii, já jsem tak šťastná, že mohu být sama. Příčina potíží už neexistuje, teď jenom vypustit hnís a rány zašít. Nebo už se vstřebal..? Jak jsem to kdysi dělala Jarkovi. Nejsem ještě tak stará, abych neměla před sebou ještě spoustu práce, života a pěkných dní.

Tak, a teď k tomu velkému tajemství a dlouhodobému utrpení mého dětství.

Nevím, kdy to začalo, počítám ve věku asi čtyř let. Vzbudila jsem se uprostřed noci se strašným, hysterickým pláčem, a dodnes si dost dobře pamatuji ten děs uvnitř, neskutočnou paniku, pocení, a zoufalství. Pamatuji si také mámu, která mě pořád utišovala, klidně pšštkařící, její silné objetí, kolébání a hladění, pusy na líčko a hluboký, tichý hlas. Já ale nemohla přestat, tak jsem se později od ní dozvěděla, že jednou mne profackala a pak bylo dobře. Jaksi jsem kdesi tehdy plavala v představitosti, a obrazy okolí se mi jeví jako kdyby byly složené z nekonečně malých teček, mikroskopických, a ztrácela jsem perspektivu, jakoby v jediné té tečce bylo moje zorní pole. Fakt to neumím dobře popsat, už si to ani moc nepamatuju, děsy přestaly, když mi bylo asi devět. Měla jsem při tom pocit, jakoby mé ruce byli tenounké a špičaté, musela jsem s nimi pohnout, aby se ten strašný pocit zmírnil a abych se nedostala do zoufalství. Ty pocity se opakovaly, když jsem si i přes den, když jsem byla z něčeho ve stresu, představila, například, že polštář visí na nitce, na vlasu. Nebo že na vlasu visí celý barák. Těch divných představ a pocitů bylo hodně, ale už si to vůbec nepamatuju. Měla jsem tak živou fantazii, že jednou, když jsme šli u babky spát pod duchny s peřím, veliké, teplé a měkké, na závěsu s květy jsem uviděla živého zajka. Až když mi máma řekla, že to je jenom tvar kytiček, a že to tak vypadá, uvěřila jsem. To mi bylo asi šest. Když teď uvidím obal nebo ilustraci z jedné z mých početných leporel,

dětských obrázkových knížek, nebo obal platny, je mi nádherně. Jednou, a to mi bylo šestnáct, jsem se v lese rozplakala od nádhery, kterou jsem viděla v jesenním lesním zákoutí, protože se mi spojila s obrázkem z knížky Malovaná abeceda, a doma jsem překotně onen obrázek v knížce mámě ukázala. Nerozuměla mi, koukala na mne, a dala mi najevo, že jsem nenormální. Víc se mé radosti a pak zklamání nevěnovala, byla jiná. Kdežto táta toto chápal. Možná, kdybych vyrůstala s ním, jsu perfektní malířka, jenomže bylo by mi dobře..? Asi ne. Jo a taky v deseti jsem strašně jistou dobu toužila cítit, co cítí lidé kolem mne. Nevím, co mě to napadlo, v deseti???

Opravdu už jdu spát, jsou tři. Ahojky.

Teď jsem přišla z baru, bylo supr. Dozvěděla jsem se, že majitel Vilko je už dva roky rozvedený, se ženou se už týden nebaví. Rozvedl se kvůli ochraně jí a syna, protože řeší problém, soudní, s jedním člověkem. Je to zlaté srdce. Tak jsem se uvolnila, a mně to taky prospělo. Už jsem dvě hodiny po, proboha, Jarko, kdybych mu tohle napsala, si myslí, že jsem s někým spala. Dozvěděla jsem se, že ta paní, se kterou má spolubydlíci bydlela a dali jí pryč, ji nazývala Upír. Takže vůbec nejsem nenormální. Já si s ní poradím, má tak nabubřelé a sobecké ego, že proti mně nemá šanci. Je nehorázně líná. Teď jsem jí, když si už dovolila opakovaně mě soudit, dala co proto. Jistě se šla stěžovat, ale posírá se a pečovatelky ji nesnášejí a nadávají jí, takže podle mně půjde na béčko, kde je neustálá opatěra. Je to opravdu velká svině a vím, co říkám, za můj dosavadní život. Má jenom šedesát a není mentálně drblá, jak se tváří. A nepochybuju o svém úsudku.

S Jarkem supr, když jsem mu napsala, že se s ním chci milovat, napsal mi : Jebe. To znamená že je vytižený a stěží zvládá sám sebe. Takové ujišťující, harmonické a citově – erotické zprávy jsem mu napsala, že se asi bude dělat, jo, pošlu mu fotku, jdu na to.

Jo, neodepsal, myslím, že pije, nebo s někým něco vybavuje a nemá čas. Je asi mimo, protože lehce spadne do iracionality. Telefon mi nezvedá, ach bože, doufám, že se necítí špatně, ale pokud ho znám, tak žije a mne má jako jistotu. Já piju borovičku, fuj, neměl Vilko vodku, ale od té borovičky se to nedá rozeznat, je to pořád ten stejný hnus, který, ale přivolá pěkně a nápaditě myšlenky. Kdyby tady teď byla Tereza, upřeně mě sleduje svým nemocným pohledem a v duchu mne nenávidí, cítím, že mne nenávidí, a to jsem chtěla. Ať mi dá svatý pokoj, ona je sice starší, ale nezná vůbec život a není obitá a vytěžená, jako já. Jenom ať se v noci nezadrhne s tím neurotickým, nemocným kašlem, haha. Fuj, jaká jsem hnusná, když se ocitnu v přítomnosti zlejších lidí. V baru jsem zářila čistotou, slušností, jemností, protože jsem měla nač reagovat, na zdravé, silné a harmonické lidi, kteří si svou sílu udrží a netrápí se společností. Tahle spolubydlíci je odpad, je mi z ní zle. Tak nakonec asi hodnota člověka nespočívá v jeho chování, ale v tom, jaký je, co dá druhým a jak obohatí svět.

Teď jsem seděla v mrazu na balkóně a myslela na bráchu, to mi dodává sílu, poslouchám i Depeche. Tak jaká pedofilie, jaké zneužívání..? Byl to dlouho můj vzor. Co jsme incestní rodina? Ne, nemiluju ho, je to jenom můj normální bratr. Pedofily bych zabila, ale on není úchylný. Jenom se potřeboval rozvíjet, a dávat lidem své znalosti, svoji inteligenci. A je strašně introvertní, přecitlivělý. Není nemocný. Jenom se příliš spoléhal na druhé. Jenom byl ke světu a taky k sobě příliš jemný.

Jáj, Jari psal, taky jsem s ním volala, a řekl mi, že není puberták... že jsem moc romantická. Byl velmi nervózní a upřímný, a topil, slyšela jsem kachle. Jenom jsem se rozčítila, píšu mu ještě hezčí zprávy, ale už málo. A poslala jsem mu to, co teď poslouchám; italské písně z osmdesátých a devadesátých let. Ať v sobě odlehčí tím, že probudí romantiku. Byl supr, nahněvaný, a přesto něžný, podle jeho možností. Strašně ho miluji, ach bože, to je už nemoc. Ale on to neví, ani mu to neprojevuju v syrové podobě. Moje slunce, můj měsíc, můj vesmír....

Byla jsem dole, za pečovatelkou, vyprosit si jídlo, a ta, holka mladá, Nikolka, co trpí tetáníi, a podporuji ji, mi dala tlačenku, salám, sladkou tyčinku a pudink... Akorát na můj alkoholický hlad teď. Je mi strašně dobře... Jarko je můj a já jeho. Otec je celkem v pořádku, a já pracuju. Pro lidi...

Dnes jsem harmonická, vstřícní a jemně šarmantní, jako vždy, když mi muži projevují své sympatie. Vilko, majitel, se mne jemně dotkl, když mi ukazoval, jak si mám na mobilu najít film. Už ho беру jako muže, ne jako kamaráda. Povídali jsme si o sexu, co jsou to pilulky, kolik stojí kurvy v bordelu, proč muž může jen jednou a žena víckrát za sebou.... měl z toho velmi veselou a uvolněnou náladu, a já řekla, že i tak to má každý v mysli, jenom je to společenské tabu, a z toho tabu pak vznikají úchylinky. Zase mi dal na sekeru, a řekl – Co mi jiné zůstává? To bylo strašně romantické a musela jsem se držet, abych se úplně neuvolnila. Jaké to já hodné lidi mám kolem sebe... a tady, v „bílém“, (praškovém) městě je jich tolik. Kolik je bordelu a špíny, tolik se najde protikladů, slušných a poctivých lidí. toužím teď po Jarkovi, ale bude z toho akorát tak snění. Nemám chuť se se sebou hrát, to je na něm. Celá jsem zvláčnělá, Jarii...!

Jako teď, j ejedenáct hodin, se třesu zimou, někdo mi sežral večerní pudink, (vždyť kromě Marcela tady nikdo nebyl a Marcel nekrade), strašně, ale opravdu velmi mě bolí hlava z pití. Když jenom piju a sním, tak nebolí, jenomže já teď extra přemýšlím.

S Jarkem, DíkBůh, všechno perfektně.

Ježíši, mně je strašná zima. Jako vážně mi někdo sežral ten pudink. Půjdu asi spát, kdyby mně nebolela hlava, tak ještě píšu. Ale koukám, že už mi chybí jenom pár stran do dvěstěstovky, to vůbec nevím, odkud se vzalo. Zítra tě, denníku, dopíšu, a pak se můžou lidi koukat, jak divně může dopadnout jedna žena, chi, no dobře, já už mám fakt migrénu, tak ahoj.

Je šest večer a já mám horečku. Ještě jsem si neměřila, ale podle pocitu nereálnosti a bolesti kůže při doteku, zimy a malátnosti, asi třicetosm.

Byl tady můj táta, strašně nám bylo spolu dobře, očka mu svítily veselostí a cítem a dal mi peníze na erotický komplet, prádýlko pro mě. Chci překvapit Jarka. Už jsem to objednala, je to překrásné, jako romantická prostitutka. Styděla jsem se jak pes, když jsem ho o peníze prosila. Jinak mi donesli nákup, tak mlsám mandle. Ty brďo, já hořím. Jsem citově, tělesně a myšlenkově úplně vyčerpaná a taky se mi to stává z pití, tak na jeden den, protože mne nic nebolí. Mám pocit, že vše mám, všechno jen ne napařádku, neuklizeno, nedostatek jídla a peněz, neuspořádané konfliktní vztahy, a vše je právěže přesně naopak, nerozumím tomu, jak mne pochytil perfekcionismus. Jdu si změřit tu teplotu.

No, teploměr je jakýsi pokažený, jednu nukazuje 36 a jindy 37. Kašlu na to, cítím se fajn, oči mi svítí horečkou a směju se, jak se dnes velmi táta smál, když jsem mu povídala, že máma na mne vždy velmi žárlila a když jsme se setkali s muži, a povídali si převážně jenom se mnou, začala

s nimi (cizími) flirtovat a doma mi pak nadávala, že si hraju na nevinnou. Táta řekl, že ona muže lákala jenom na sex, jak ji zná, a záviděla mi mou opravdovou čistotu a slušnost. Ano, mama se mi před muži vysmívala a tahala je k tomu, aby se s ní na mne taky dívali shora a ponižovali mne jako děcko, a to jsem už byla plnoletá, aby byla ona středobod a jediná. Ach bože, fakt, ani ji už nechci vidět.

Tak vidíš, moje tělo si přece našlo způsob, jak si odpočinout, proti mé vůli, chi. Dnes jsem namalovala velmi pěknou, černobílou siluetu celé postavy ženy. Dám Vilkovi do baru. Už se na ty obrazy víc dívá, a naposledy se mi velmi jemně a téměř nenápadně dotkl prstů, když mi něco ukazoval, potvůrka. Poprvé jsme si trochu zaflirtovali, ale skoro ani ne, oba jsme slušáci. Je mi zvláště, jakoby ve snu, a to mám asi opravdu jenom třicetsedm. Jáj, jak se těším na to spodní prádlo, je s krajkami, velmi romantické, a přitom vulgární, ale tak něžně. A just Tereze ještě těch deset eur nevrátím, zítra půjdu do baru, hurá! Mám na to deset. Vůbec si to nezaslouží a bude na mne naštvaná, a dá mi pokoj, hehe.

Jarko mi to zvednul, a hučí na mne, protože v telce mu hučí hokej, skoro jsem ho neslyšela, chacha. Povídám mu, neboj, mám překvápko, já si tě obměkčím... fuurt ho musím, celých deset let svádět, zjemňovat a dobývat. Ten obrázek je opravdu krásný... udělala jsem ho anatomicky správně a trocha zestylizovala, takže vypadá umělecky. Joj, jaká jsem spokojená. Jarko je teď klubko nervů, protože kouká hokej a hraje nervózní hru na mobilu, kde cinkají, bouchají a vřeští samé pazvuky.

V tomhle je jako jeho brácha, vkuse musí mít doma hluk a pouští rádio, televizor a mobil najednou, možná aby to odrazilo, nebo přehlušilo jeho silné a nepokojné myšlenky. Italiano. Jo a našla jsem desku s písněmi Rafaely Carry, naposledy jsem je slyšela asi v osmi. To byl zážitek! Pamatuji si všechny melodie, dokonce i poltóny, jemné odstíny tónů

a efekty, pasáže a rytmus, i slova, pamatuji si, jak jsme je poslovenštovali. A vybavil se mi trojpkový byt na Pentagonu, sídlišti jenom pro bohaté vojáky, kde jsme bydleli do mých šesti let. Čajky, létající od Váhu za okny, obrovský starý, vysoký topol, měl asi dvacet metrů a rostl nám za oknem. Svítící slunce, přes závěsy, do pokoje, oranžový dětský gauč plný žmolků z příze, moje hračky, bílého, malého plastového koníka s barevným indiánem. V tom všem mi nějak pořád ve fantazii žila každá, častá návštěva hradů, zámků po celém Slovensku, rytířská zbroj, divočáky, co nás v lese naháněli a táta utíkal se mnou na ramenou, srnky a jeleny, co jsme z dále viděli, zoologické zahrady a zážitek, když se na mne rozběhl nosorožec a já nevěděla, že ho ode mne dělí příkop, tak jsem běžela pryč o život...

Zimní lyžovačka v Špindlerovém Mlýně na týden, kdy jsme se sebou vzali i naše morče, hotel, Krakonoš na pohlednici a vysoký kopec, kde kromě sněhu, bílého, oslepujícího a dusícího v závanech větru, nebylo vidět nic, jenom slabé obrysy jakéhosi pomníka – kříže, ačkoliv jsme stály s mámou přímo před ním. Návštěva parku ve městě, kde mne fascinovaly roztahané vnitřnosti vrány, kočky a potkana, ležících v prázdném bazénu, takové setkání se smrtí... Houpací most nad Váhem, který se dal opravdu rozhoupat, městské balneologické muzeum, kde byla kostra skrčence ležícího na hlíně v skleněné vitrině, a já jsem hystericky plakala, bála jsem se jako tříletá kolem něj chodit, a v šesti jsem se na něj poprvé doopravdy koukla a máma mne, s hlavou zabořenou do jejího ramene a křečovitě jí na rukách objímajíc, přenesla, aby jsme se mohli dívat na expozici v dalších místnostech... no jo, aspoň vím, o čem bude další deník, chi.

Mějte se krásně!!!

Vaše čarodějka Išíkovi.